

Duyên Phận: Tơ Hồng Nối Duyên

Contents

Duyên Phận: Tơ Hồng Nối Duyên	1
1. Chương 1: Anh Hùng Cứu Mĩ Nhân	1
2. Chương 2: Thiếu Nữ Hoài Xuân	4
3. Chương 3: Đêm Khuya Gặp Gỡ	7
4. Chương 4: Sắt Đá Dịu Dàng	10
5. Chương 5: Tương Tư Tận Xương	13
6. Chương 6: Gặp Lại Cổ Nhân	16
7. Chương 7: Chuyện Cũ Như Gió Thoảng	19
8. Chương 8: Tử Hỏa Liên Hoa	22
9. Chương 9: Cưới Gả	24
10. Chương 10: Kết Thúc	27
11. Chương 11: Phiên Ngoại 1: Bái Đường Thành Thân	31
12. Chương 12: Phiên Ngoại 2: Tình Sơ Khai	33

Duyên Phận: Tơ Hồng Nối Duyên

Giới thiệu

Là vận mệnh đã định hay tạo hóa trêu đùa, điều đó nàng và hắn không biết nhưng trải qua bao thăn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-phan-to-hong-noi-duyen>

1. Chương 1: Anh Hùng Cứu Mĩ Nhân

“Các người không được lại gần đây! Có biết ta là ai không hả?”

Trong ngõ nhỏ tối tăm, một thiếu niên áo trắng bị hai gã đàn ông dồn vào góc tường. Thiếu niên đội ngọc quan, làn da trắng nõn, mặt mày như họa, mặc dù lúc này có chút chật vật, nhưng không thể che dấu được

ngoại hình và khí chất xuất chúng. Trái lại, trước mặt thiếu niên, hai gã đàn ông bộ dạng cao lớn thô kệch, vẻ mặt lưu manh, ánh mắt dâm tà không ngừng quét khắp người thiếu niên, thêm thường nuốt nước bọt.

“Chắc chắc, gia sống mấy chục năm, lần đầu nhìn thấy thằng nhóc non tươi như thế này. Nếu bán vào Nhuyễn Ngọc Quán, không biết đáng giá bao nhiêu tiền!” Một gã cười khà nói.

“Xinh đẹp như thằng nhóc này thì chắc chắn là đầu bài, không dưới 100 lượng!” Gã còn lại vẻ mặt thêm thường nhìn thiếu niên.

Nghe hai tên lưu manh đối thoại, sắc mặt thiếu niên trở nên trắng bệch. Nhuyễn Ngọc Quán, đó là quán tiểu quan nổi tiếng nhất kinh thành, là nơi cho đám nam nhân có đoạn tụ chi phích tìm hoan mua vui. Bị bán vào đó cũng không sao, rất nhanh sẽ có người đến cứu. Nhưng chỉ sợ sự việc bị huyền não, thanh danh của nàng sẽ mất hết.

Thiếu niên này cũng không phải là nam, mà thực chất là một nữ tử.

Trình Nhã Y không khỏi hối hận, nhất thời ham vui mà cãi trai thành nam nhi trốn ra Trình phủ. Bây giờ thì tốt rồi, bị cha mắng cũng không sao, nhưng nếu hỏng thanh danh, bản thân không thể gả ra ngoài, Trình phủ cũng sẽ trở thành trò cười cho cả kinh thành.

“Các người... Các người không được đụng vào ta! Cha ta sẽ không bỏ qua cho các người!” Trình Nhã Y cố nén sợ hãi, đe dọa hai gã lưu manh.

Hai gã lưu manh nhìn nhau, không khỏi cười lớn.

“Ai u, ta sợ quá đi à... Hóa ra cũng là đệ tử quý tộc. Ông mày còn chưa chơi đùa đệ tử quý tộc bao giờ đâu, không biết mùi vị có hơn tiểu quan Nhuyễn Ngọc Quán không nữa...”

“Nhóc con, ngoan ngoãn hầu hạ gia, nếu không làm hỏng đi da thịt non mềm kia lại bán mất giá.”

Trình Nhã Y hối hận cực kì, nếu biết hai tên này to gan lớn mật như vậy, nàng sẽ không đi khiêu khích bọn chúng. Bây giờ hai tên súc sinh nổi lên thú tính, nếu biết nàng thực ra là nữ, chỉ sợ kết quả còn thê thảm hơn!

“Không được lại đây, nếu không ta sẽ kêu lên...” Trình Nhã Y sợ hãi nói.

“Mẹ, bộ dạng như đàn bà, cả tính cách cũng giống đàn bà nốt!” Một tên nhỏ bãi nước bọt, hung tợn nói.

“Loại này mới là cực phẩm, chơi mới thích! Kêu hung như vậy, không biết đến lúc rên rỉ có to mềm như thế không nữa...”

Ai tới cứu nàng...

Hai gã lưu manh càng lúc càng đến gần Trình Nhã Y, nàng sợ đến mức không dám lên tiếng, toàn thân run rẩy, đôi mắt nhắm nghiền. Lúc này, Trình Nhã Y càng thêm hối hận lúc trước không nghe lời cha, không nghe lời các anh, tùy tiện rời khỏi phủ. Nếu nàng dừng tùy hứng như thế thì sẽ không gặp phải cảnh trớ trêu này, trong sạch khó giữ được, thậm chí cả mạng sống cũng khó nói...

Đột nhiên, tiếng bước chân ngừng hẳn. Không xuất hiện đau đớn như trong tưởng tượng. Xung quanh im lặng đến quỷ dị.

Trình Nhã Y run run, liều mạng mở mắt ra. Trước mặt nàng, hai tên lưu manh đã sớm đầu lìa khỏi cổ, trên mặt vẫn giữ nụ cười mê tiện dâm đẳng, đến lúc chết còn cảm giác được gì.

Mặc dù là con gái tướng quân, cha nàng Trình Khải Dương là đại tướng quân nổi danh trên sa trường, nhưng bản thân nàng chưa từng gặp qua cảnh người chết, huống chi là đầm máu như vậy. Trình Nhã Y chỉ cảm thấy toàn thân rét lạnh, dạ dày cuộn lên, không nhìn được mà nôn hết ra ngoài.

Thân thể mềm nhũn, Trình Nhã Y chỉ loáng thoáng nhìn thấy có người đứng trước mặt mình. Toàn thân hắc y, mái tóc buộc thành đuôi ngựa, tùy ý thả sau lưng, dáng người cao lớn, khí thế kinh người, ép nàng không thể thở nổi. Trước khi lâm vào bóng đêm vô tận, nàng chỉ kịp ghi nhớ đôi mắt của người kia.

Đen như bóng tối, rét lạnh như băng đá ngàn năm, không mang theo một chút cảm tình, tràn ngập sát khí.

...

Trình Nhã Y là con gái độc nhất của Trình Khải Dương, từ nhỏ mất mẹ nên được yêu thương cưng chiều hết mực, muốn gì có nấy, trong kinh thành làm mưa làm gió. Mọi người nể mặt Trình đại tướng quân, không ai dám làm khó dễ nàng. Cho dù công chúa Vương triều cũng luôn cười tủm tỉm khi thấy nàng. Có thể thấy được thân phận nàng cao đến mức nào.

Nếu Trình Nhã Y hiền thực nết na, hay tối thiểu cũng là người an phận thì không nói làm gì. Đằng này nàng lại hết sức hiếu động, không lúc nào ngồi yên. Hai ba ngày lại mặc nam trang trốn khỏi phủ, mặc dù không gây ra hậu quả nghiêm trọng, nhưng bày trò nghịch ngợm phá đám thì không thiếu. Thêm nữa, nàng rất giỏi tìm chỗ trốn, khắp góc ngách trong kinh thành đều có thể tìm thấy dấu chân nàng. Mỗi lần đi tìm nàng về là người trong tướng phủ lại đau đầu, nên Trình đại tướng quân hạ lệnh bắt Trình Nhã Y ngồi yên trong phủ, không được trốn đi.

Trình Nhã Y cốt cách không được tốt, Trình tướng quân không cho nàng học võ, thế nên gặp chuyện là nàng chỉ biết trốn. Mà trời sinh tính cách không thể ngồi yên một chỗ lại khiến nàng không tinh thông một môn nào trong cầm kì thi họa. Trong số các tiểu thư khuê các ở kinh thành, Trình Nhã Y có thể xem như một đột biến. Nếu là nữ tử bình thường giống như nàng, chỉ sợ cả đời cũng không thể gả ra ngoài. Trình Nhã Y có tướng phủ duy trì, dung mạo lại tú lệ xinh đẹp, cưới được nàng chẳng khác nào kết thân với tướng phủ. Trình Nhã Y vừa tròn 16, bà mối đã đập phá cửa mà đến, cho nên nàng không sầu lo chuyện ế chồng. Ngặt nỗi tính cách của nàng không cho phép nàng chấp nhận thành thân với “người lạ mặt”, vì thế cứ hờ ra là nàng lại thay nam trang chuồn đi. Trình đại tướng quân cũng vô cùng đau đầu với đứa con gái rệu này, từ chối không biết bao nhiêu hôn sự, vừa giận vừa buồn cười hành động của nàng, bắt đắc dĩ chuyện kết thân đành dẹp sang một bên.

Ai ngờ, lần này xuất môn không xem hoàng lịch, gặp phải cường đạo lưu manh. Trình Nhã Y không biết võ công, đành phải chạy trốn. Hai gã lưu manh xem chừng có không ít kinh nghiệm, suốt nửa ngày cũng tóm được đuôi nàng. Thế là gặp nạn. Nếu không phải có người cứu, chỉ sợ...

Nghĩ đến đây, Trình Nhã Y không khỏi rùng mình. May mắn, có người kịp thời đến...

Vừa vào phòng, nhìn thấy Trình Nhã Y đang ngồi ngẩn người trên giường, Phấn Đại vui mừng kêu lên: “Cô nương, ngài đã tỉnh lại!”

Trình Nhã Y giật mình, thấy là Phấn Đại, gật đầu một cái, lại ngẩn người.

“Cô nương lần này bị người mang trở về, lão gia lo lắng cực kì. Nô tỳ lần đầu tiên nhìn thấy lão gia luống cuống tay chân như vậy đâu.”

“Ta bị người mang về?” Trình Nhã Y ngơ ngác lặp lại.

Phấn Đại gật đầu, “Cô nương hôn mê, đương nhiên là bị người mang về.”

Trong đầu nàng hiện lên đôi mắt kia, đôi mắt không giống của nhân loại. Làm sao trên đời lại có người có ánh mắt đáng sợ như vậy?

“Người đó là ai?” Trình Nhã Y vội vàng hỏi.

“Là Kỷ phó tướng quân. Còn ngồi ở đại sảnh uống trà với lão gia kia.” Phấn Đại nói.

Kỷ phó tướng quân? Chẳng nhẽ là thuộc hạ của cha?

Trình Nhã Y nhấc lên làn váy, chạy ra khỏi phòng.

“Cô nương, cô nương... Ngài còn chưa uống thuốc... Ai da, sao lại chạy nhanh như vậy...” Phấn Đại vội vàng gọi với theo.

Trình Nhã Y chạy đến gần đại sảnh, bước chân dừng lại. Lần đầu tiên nàng do dự có nên xuất hiện hay không. Tính nàng vốn tùy tiện, không thích để ý đến ánh mắt người khác, nhưng lần đầu tiên nàng có suy nghĩ, Kỷ phó tướng quân sẽ nghĩ nàng là người thế nào nếu nàng đột ngột xuất hiện trong đại sảnh? Nữ nhi gia xuất đầu lộ diện đã là không phải phép, lúc trước nàng mặc nam trang ra ngoài đường, chỉ sợ hẳn đã có ấn tượng không tốt về nàng.

Nghĩ nghĩ, cuối cùng Trình Nhã Y quyết định không đột ngột xông vào. Nàng đứng sau rèm cửa, vụng trộm ngắm vài người ngồi trong đại sảnh.

Nam nhân trung niên vóc người cao lớn, khuôn mặt cương nghị, giọng nói sang sảng kia là cha nàng, Trình Khải Dương đại tướng quân, tay cầm trọng binh, nhân vật quyền thế số một trong kinh thành. Ngồi bên cạnh cha nàng là hai vị ca ca, từ nhỏ được bồi dưỡng trong quân đội nên cả hai đều là thiết huyết nam tử hán, cao lớn khỏe mạnh. Đại ca Trình Nhai có vẻ trầm ổn lão luyện, ngồi yên một chỗ cũng khí phách bức người, tương lai hoàn toàn có thể kế thừa cha, trở thành đại tướng quân. Nhị ca Trình Cảnh luôn cười tùm tùm, bộ dáng ôn hòa, nhìn như thân thiết dễ gần, kì thực rất cáo già, trong quân đội đảm nhiệm chức vụ quân sự, hơn hai mươi tuổi đã có không ít thành tích, rất được Thái tử tín nhiệm.

Ba cha con nhà họ Trình đều nắm giữ quyền cao chức trọng, bản thân cũng cực kì xuất chúng từ ngoại hình cho tới khí chất, đứng ở chỗ nào cũng đều có thể nổi bật. Nhưng còn một nam tử ngồi cùng chỗ với bọn họ, lại không thua kém một chút nào.

Nam nhân mặc y phục màu đen từ đầu tới chân, tóc buộc gọn gàng, cực kì tuấn tú, thân hình cao lớn lúc nào cũng căng cứng, luôn ở trong trạng thái chuẩn bị, hơi thở lạnh khốc, đặc biệt là đôi mắt kia, một đôi mắt làm người ta không thể quên được hẳn. Lạnh như hàn băng, cô độc tuyệt vọng, tràn ngập sát khí.

Đó là Kỷ Trà, phó tướng quân dưới trướng Trình Khải Dương, đồng dạng là một nhân vật truyền kì ở kinh thành.

Hai vị công tử Trình gia tuổi trẻ công cao, tương lai xán lạn, bản thân lại cực kì xuất chúng, biết bao cô nương khuê tú thâm thương trộm nhớ, muốn được gả nhập Trình gia. Đó là điều dễ hiểu, dù sao Trình gia cũng là danh môn thế gia, cho dù hai vị công tử đều là hoàn khổ, ăn chơi trác táng vô dụng, cũng có nữ nhân tình nguyện đầu nhập ôm ấp. Có Trình đại tướng quân làm hộ thuẫn, Trình Nhai cùng Trình Cảnh bày ra tài hoa, lên như điều gặp gió, trở thành kinh thành tân tú là điều dĩ nhiên.

Nhưng Kỷ Trà, hần xuất thân hàn hèn, cha mẹ sớm thế, từ nhỏ đã phiêu bạt giang hồ, bái sư học nghệ, tuổi còn thiếu niên đã có một ít tiếng tăm. Sau đó được người chỉ điểm, Kỷ Trà sung quân. Trong quân đội, hần bày hết tài hoa, dần dần thăng chức, dần dần giết địch, lập được đủ các công tích lớn nhỏ. Có công danh trong người, hần cũng bị không ít người ghen ghét, bị hãm hại. Mà theo hần triển lộ tài năng, Trình tướng quân chú ý đến hần, quyết định ra tay nâng đỡ. Giống như ngọc trai bị bụi phủ mờ, dần dần được rửa sạch, tìm về vị trí vốn có của nó. Kỷ Trà cho thấy, hần không chỉ có thể giết địch, bày binh bố trận cũng vô cùng tinh thông, giúp vương triều đánh thắng không ít trận chiến. Tuổi còn trẻ, hần đã ngồi trên chức vị phó tướng quân, không thể không làm người ta khiếp sợ.

Kỷ Trà tuổi trẻ anh tuấn, tương lai đầy hứa hẹn, đáng nhẽ phải có không ít người hâm mộ. Nhưng vì hần đau khổ giã giụa nhiều năm, sớm hiểu thấu hồng trần, toàn thân đều rét lạnh như băng, nhất là đôi mắt tràn ngập sát khí, làm người ta không dám nhìn thẳng, tự nhiên cũng liền bỏ qua dung mạo của hần. Thế là trong mắt người khác, hần chỉ là Kỷ phó tướng quân, Sát Thần hoành hành trên sa trường.

Hần cũng chính là người đã cứu Trình Nhã Y.

2. Chương 2: Thiếu Nữ Hoài Xuân

Trình Nhã Y nhìn theo bóng dáng Kỷ Trà, đột nhiên cảm thấy trái tim đập thật nhanh, làm cho cả người nàng đều run lên.

Vẫn là đôi mắt ấy, nếu như thiếu nữ bình thường, đã sớm sợ đến mức hét toáng lên, không dám lại nhìn lần thứ hai. Nhưng kì lạ, nàng lại cảm thấy đôi mắt đó thật hợp với hần. Còn nàng, đã sớm mê muội...

Nàng có hai vị ca ca xuất sắc cực kì yêu thương nàng, nên đối với đám công tử ca trong kinh thành, nàng không có một chút cảm giác nào. Nàng cảm thấy bọn họ không có đủ khí chất như các ca ca, một đám giống như ẻo lả, quần áo lụa là, chỉ biết đam mê tửu sắc. Nếu đưa ra chiến trường, chỉ sợ bọn họ động cũng không dám động một cái, làm sao giống như nam nhân? Trình Nhã Y cảm thấy, nếu sau này cưới chồng, nàng phải gả cho người giống như cha và ca ca vậy.

Chỉ nghĩ như vậy thôi, thực ra Trình Nhã Y biết muốn tìm người xuất sắc như nam nhân Trình gia đâu phải dễ. Không ngờ, cứ như vậy, Kỷ Trà xuất hiện trước mặt nàng.

Lần đầu tiên, Trình Nhã Y biết xấu hổ thẹn thùng, hai má đỏ lên, mắt hạnh sưng mù, cực kì kiều diễm.

Trình Nhã Y vẫn thường cười nhạo đám nha đầu trong phòng, gặp người mình thích là đỏ mặt ngượng ngùng, trốn đông trốn tây, lấp ba lấp bắp không nói được một câu hoàn chỉnh. Bây giờ nàng mới biết, hóa ra đó là cảm giác khi thích một người, là thiếu nữ hoài xuân.

Xong rồi, nàng thích Kỷ Trà mất rồi...

Hóa ra, thích một người chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Ngay cả tính tình tùy tiện, thích chơi đùa quậy phá như nàng cũng sẽ ngượng ngùng, đắn đo từng hành động, chỉ vì muốn mình hoàn mĩ nhất trong mắt người kia...

“Tiểu nha đầu, cọ xát gì ngoài đó? Còn không vào cảm tạ ân nhân?” Đột nhiên, giọng nói sang sảng của Trình đại tướng quân vang lên, kéo Trình Nhã Y trở về thực tại.

Trình Nhã Y giật nảy mình, vốn định bật lại vài câu, liếc thấy Kỷ Trà liền thẹn thùng lui lại, cố nén trái tim đập loạn nhịp, sửa bộ dáng tiểu thư khuê các, mềm nhẹ bước ra.

“Nhã Y... ra mắt Kỷ phó tướng quân. Cảm tạ ơn cứu mạng của đại nhân.”

Nhìn Trình Nhã Y váy áo thướt tha làm nổi bật dáng người nhỏ xinh, eo mềm như liễu, tóc đen như thác, mắt hạnh má đào, xinh đẹp cực kì, động tác lại dịu dàng ôn nhu, hoàn toàn là chuẩn tướng tiểu thư khuê các, ba cha con Trình gia ánh mắt không khỏi trở nên cực kì quái dị.

“Nhắc tay chi lao, Trình cô nương không cần khách khí.” Kỷ Trà nhàn nhạt nói, thanh âm cũng như con người hần, đậm mạc như gió, không nghe ra chút cảm tình.

Thấy Kỷ Trà không đếm xỉa đến mình, Trình Nhã Y hơi thất vọng, nhưng sau đó lại tự cổ vũ, Kỷ Trà vốn không có tư tình với bất kì cô nương nào, nàng vẫn có cơ hội, cố lên!

Trình Nhã Y ngồi vào ghế, bên cạnh Trình Cảnh không khỏi thấp đầu, nói nhỏ: “Tiểu muội, hôm nay người uống nhầm thuốc? Hay là lại định bày trò gì mới?”

Trình Nhã Y lén lút trừng mắt Trình Cảnh, cảnh cáo rõ ràng. Trình Cảnh vuốt mũi, rụt đầu.

“Nha đầu này vốn không an phận, rất thích trốn đi chơi, bình thường cũng không gặp xui xẻo gì, không ngờ lần này lại... May mà có Kỷ Trà, nếu không thì dữ nhiều lành ít.” Trình Khải Dương mặc dù tò mò không biết Trình Nhã Y lại định chơi trò quỷ gì, nhưng vẫn không vạch mặt, cười nói với Kỷ Trà.

Trình Nhã Y làm bộ cười khê, trong lòng nổi lửa. Cha ơi là cha, sao tự nhiên ngài lại bôi xấu hình tượng con gái trong mắt “con rể” ngài như vậy??? Nhỡ chàng nghĩ xấu về con thì thế nào???

Trình Nhã Y hoàn toàn quên, chuyện của nàng truyền khắp kinh thành, muốn biết chỉ cần nghe ngóng một chút là được, làm sao có thể che dấu!

Kỷ Trà nói: “Chỉ là chút việc nhỏ, tướng quân đừng để trong lòng.”

Trình Khải Dương vừa định nói gì đó, lại bị Trình Nhã Y cắt ngang. Nàng sợ cha nàng lại tiếp tục bôi xấu nàng, không khỏi chuyển đề tài.

“Kỷ đại nhân, làm sao ngài biết ta là nữ giả nam trang, còn là tướng phủ cô nương mà đưa về?”

“Kỷ mẫu nghe nói tướng phủ cô nương thích nhất nữ giả nam trang, lại được tướng quân nhờ vả, vừa vặn đi ngang qua thấy chuyện, đã nghĩ đến tam cô nương.” Kỷ Trà ngắn gọn thuật lại.

Trình Nhã Y không nhịn được rơi lệ trong lòng, hóa ra hần đã sớm biết hết...

Trình Cảnh nhe răng cười, trêu chọc Trình Nhã Y vài câu, kết quả bị Trình Nhã Y lén lút cấu véo vài phát, không khỏi nhăn mặt xoa xoa da thịt bầm tím.

Bên này hai huynh muội đùa giỡn, không nhìn thấy khoe miệng Kỷ Trà khê vươn lên một chút, lại biến mất nhanh chóng.

...

“Phấn Đại, người nói xem, Kỷ đại nhân thích mẫu người như thế nào?”

Trở về lâu các, Trình Nhã Y chống má ngồi bên bàn trà, ánh mắt mơ màng. Phấn Đại vừa vào phòng, lập tức bị Trình Nhã Y kéo lại.

Phấn Đại tròn tròn mắt. Lần đầu tiên nàng thấy cô nương lộ ra vẻ mặt như vậy, hai má hoa đào, đôi mắt sáng ngời, vốn đã xinh đẹp lại tăng thêm vài phần kiều thái của nữ nhi gia.

Chẳng nhẽ, cô nương thực sự thích Kỷ đại nhân?

“Cô nương, ngài thích Kỷ đại nhân sao?” Phấn Đại không nhịn được, lên tiếng hỏi.

Trình Nhã Y đỏ bừng mặt, mày liễu cau lại, giọng nói mềm nhũn phản bác: “Xú nha đầu, người nói lung tung cái gì đấy?”

Tuy rằng phủ nhận, nhưng thái độ thế kia thì cả kẻ mù cũng biết được ý tứ của nàng.

“Cô nương, ngài biết bên ngoài người ta nói gì về Kỷ đại nhân không?” Phấn Đại lo lắng nói.

“Nói như thế nào?” Trình Nhã Y tò mò hỏi.

“Bọn họ nói, Kỷ đại nhân là Sát Thần chuyển thế, giết người không chớp mắt, vô cùng đáng sợ. Còn nói, không biết cô nương gia nhà nào xui xẻo gả cho hắn, chỉ sợ bị sát khí ô nhiễm mà sớm tang thân...” Phấn Đại vô cùng lo lắng cho cô nương nhà mình. Nếu cô nương thực sự thích Kỷ Trà mà gả cho hắn, suốt ngày đối diện với khuôn mặt đặng đặng sát khí kia, không sợ chết cũng sẽ tức chết. Nàng không thể để cô nương bị che mắt như vậy.

“Toàn nói bậy. Cái gì Sát Thần chứ? Đó là khí thế, khí thế có biết không? Như Kỷ đại nhân mới là nam nhi đích thực, trải qua lột xác trên sa trường mà hoàn toàn trở thành nam tử hán!” Trình Nhã Y nổi giận vỗ bàn nói.

“Chả nhẽ cô nương không ngại hắn lúc nào cũng lạnh như băng sao?”

“Thế mới có nam nhân vị. Suốt ngày khua môi múa mép thì làm ăn được gì?”

Nhưng mà suốt ngày không nói được một chữ cũng làm người ta khó chịu. Không phải trước giờ cô nương vốn không thích người khác lúc nào cũng banh cái mặt ra như vậy sao? Phấn Đại mơ hồ nghĩ.

“Cô nương... Có khi là Kỷ đại nhân cứu ngài một lần, ngài ngộ nhận cảm kích thành tình yêu cũng nên.” Phấn Đại góp ý.

Trình Nhã Y nhìn Phấn Đại một lúc, nhìn đến mức Phấn Đại chột dạ cúi xuống kiểm tra quần áo, thấy không có gì không ổn mới ngẩng đầu lên. Trình Nhã Y thở dài, phẩy tay.

“Nói với một tiểu nha đầu như người người cũng chẳng hiểu được.”

Nhìn Trình Nhã Y đi càng lúc càng xa, Phấn Đại mơ hồ nghĩ, nàng nhỏ lắm sao? Hình như nàng bằng tuổi với cô nương nha...

...

Trình Nhã Y tìm cách hỏi thăm người ngoài về Kỷ Trà, cuối cùng chỉ được một đáp án thống nhất: băng sơn di động, không có sở thích đặc biệt.

Rút được kết luận như vậy, Trình Nhã Y suy sụp tinh thần. Nếu như thế thì nàng thưa đổ hấn bằng cách nào? Bên người Kỷ Trà lại không có ai đặc biệt thân cận, phủ phó tướng quân lại có rất ít người, không ai có thể giúp đỡ nàng tiếp cận hắn. Bởi vì chung một doanh trại, đại ca có vẻ là người tiếp xúc nhiều nhất với Kỷ Trà, mà nàng lại ngượng ngùng mở miệng nhờ đại ca, sợ bị trêu chọc. Xem ra, chỉ có tự mình tìm cách...

Muốn nắm bắt sở thích của một người, nhất định phải gần gũi quan sát người đó mới được. Chứ cứ quanh quẩn một chỗ thế này thì trời cũng không giúp được nàng.

Đội đã, gần gũi quan sát?

Trình Nhã Y đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

3. Chương 3: Đêm Khuya Gặp Gỡ

Nửa đêm canh ba, Trình Nhã Y thay một bộ quần áo màu đen bó sát người, cột cao tóc dài, lén lút rời khỏi tướng phủ.

Từ tướng phủ tới phủ phó tướng quân mất một quãng thời gian không ngắn. Mặc dù Trình Nhã Y không biết võ công, nhưng bản lĩnh lẩn trốn và leo trèo hơi bị cao siêu, rất nhanh đã tiếp cận phủ phó tướng quân.

Trình Nhã Y nhẹ nhàng trèo tường vào. Phủ phó tướng không lớn, cũng không có gì xa hoa. Thoạt nhìn thật là bình thường, nhưng mơ hồ có thể cảm nhận được khí phách hiên ngang, giống như chủ nhân của nó.

Đến lúc này, Trình Nhã Y mới nhận ra mình không biết phòng Kỷ Trà ở chỗ nào. Nàng không khỏi vỗ nhẹ đầu mình, đành phải tự loanh quanh tìm kiếm.

Đêm khuya, cả tòa phủ đệ chìm vào tĩnh lặng, tối đen như mực. Trình Nhã Y thật cẩn thận dò tìm, cuối cùng nhìn thấy một bóng sáng leo lét. Nàng vui vẻ chạy đến gần, đục một lỗ nhỏ trên cửa giấy, nín thở nhìn vào.

Lại nói, Trình Nhã Y đúng là may mắn, không bao lâu đã đi đến đúng chỗ. Căn phòng duy nhất có ánh nến đó chính là phòng Kỷ Trà. Lúc này, Kỷ Trà đang ngồi bên bàn, trên tay cầm một thanh kiếm, cẩn thận lau chùi.

Trình Nhã Y thở nhẹ một hơi. Đúng lúc này, Kỷ Trà ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén, lạnh thấu xương tủy, vùng thanh kiếm lên. Trình Nhã Y chỉ cảm thấy một luồng khí sắc bén đang lao đến, vội vàng kêu lên: “Hạ thủ lưu tình a!”

Cửa sổ bị phá vỡ. Trình Nhã Y ngã ngồi dưới đất, bộ ngực phập phồng. Ngẩng đầu lên, đã thấy Kỷ Trà đứng trước mặt, vẫn dung mạo tuấn tú kinh người, khí thế sắc bén hơi dịu đi, ánh mắt vẫn lạnh lùng như trước.

“Trình cô nương, đêm hôm khuya khoắt, người tới đây làm gì?”

“Người... Người nhận ra ta?” Trình Nhã Y kinh ngạc kêu lên.

Theo ánh mắt Kỷ Trà, Trình Nhã Y nhận ra khăn che mặt đã bị kiếm khí xé thành hai mảnh, yếu ớt nằm dưới đất. Dưới ánh trăng, làn da nàng càng thêm trắng nõn, đôi mắt to tròn hết sức đáng yêu, môi anh đào khê mím, cực kì mê người.

Trình Nhã Y chỉ lo buồn bực xấu hổ, không để ý trong mắt Kỷ Trà lướt qua một chút ôn nhu, giấy lát rồi chột tắt.

“Người đến đây làm gì?” Kỷ Trà lặp lại câu hỏi, thanh âm lãnh ngạnh.

“Ta... ta chỉ muốn cảm ơn người cứu mạng...” Trình Nhã Y lắp bắp nói. Lời vừa ra, nàng không khỏi xấu hổ đỏ mặt. Trước Kỷ Trà, đầu óc của nàng giống như đình trệ hoạt động, không còn chút giáo hoạt ngày thường. Lý do này vừa nghe đã thấy gượng ép, làm gì có tiểu thư khuê các nào đi cảm ơn cứu mạng vào đêm khuya chứ!

Kỷ Trà vẫn nhìn nàng, làm nàng luống cuống tay chân, vẫn chưa đứng dậy. Thấy hần không tiếp lời, Trình Nhã Y sợ hần hiểu nhầm mình là cô nương không đành hoàng, vội vàng kêu lên: “Người... Người đừng hiểu nhầm. Ta... ta vẫn còn trong sạch!”

Trình Nhã Y hận không thể tự tát hai cái. Sao lại ở trước mặt hần nói những lời như vậy chứ? Con gái nhà lành có ai tự biện giải như nàng.

Đỏ mặt không biết nên giải thích thế nào, Trình Nhã Y bỏ qua một chút mỉm cười trên khuôn mặt Kỷ Trà.

“Ta nói thật... Ấy dà, không phải như vậy... Ý ta là ta không phải người như thế... Không, không phải vậy...”

Nhìn Trình Nhã Y bối rối đến mức tội nghiệp, Kỷ Trà không khỏi hạ giọng, giải vây cho nàng: “Kỷ mỗ hiểu được.”

Trình Nhã Y liếc nhìn vẻ mặt cứng rắn như cũ của Kỷ Trà, trong lòng buồn rầu. Chắc lúc này ấn tượng của hắn về nàng rất tệ rồi...

Hai người đều im lặng. Trong sân nhỏ, cảnh tượng có vẻ quỷ dị. Nam nhân cao lớn tuấn tú, đứng thẳng tắp như một ngọn núi lớn, lạnh lùng cương nghị. Nữ nhân nhỏ nhắn xinh xắn ngồi dưới đất, bộ dạng ủ rũ...

Trước hết, Kỷ Trà không nhịn được nhắc nhở Trình Nhã Y: “Trình cô nương, trước hết đứng lên đã.”

Trình Nhã Y giật mình, phát hiện này giờ mình vẫn ngồi trên mặt đất, lại xấu hổ đỏ mặt, vội vàng đứng dậy.

Thấy Kỷ Trà lại im lặng, Trình Nhã Y đánh bạo lên tiếng: “Ta... Chúng ta có thể làm bằng hữu được không?”

Kỷ Trà hơi giật mình nhìn nàng, bắt gặp đôi mắt đen láy tràn đầy hi vọng, trái tim hắn như bị người chạm vào một chút, nhất thời run lên.

“Kỷ Trà?” Thấy hắn hồi lâu không đáp lại, Trình Nhã Y hơi vờn người, khẽ kêu lên.

Kỷ Trà cup mi mắt, che dấu rung động trong lòng, “Ừm” một tiếng. Trình Nhã Y vui mừng muốn cười to, nhưng vì cố gắng giữ hình tượng trước mặt ý chung nhân, nàng liền lấy tay che miệng, cúi đầu xuống.

“Đêm đã khuya, người mau trở về thôi.”

Kỷ Trà nhắc nhở nàng, muốn xoay người trở về phòng.

“Người... Chẳng lẽ không mời bằng hữu vào phòng uống một chén trà?” Trình Nhã Y vội vàng nói. Thật vất vả mới có cơ hội gần gũi hắn, nàng không muốn cứ như vậy trở về.

Kỷ Trà đột nhiên đến gần nàng. Nháy mắt, nồng đậm hơi thở nam nhân cuốn lấy thân hình nhỏ xinh của nàng, làm nàng run lên. Nóng rực như lửa, nàng gần như bị hòa tan. Ánh mắt Kỷ Trà thâm thúy như bóng đêm, làm cho nàng mê muội, muốn chìm đắm trong đó, vĩnh viễn không cần tỉnh dậy.

Trình Nhã Y nhận ra, ở trước mặt Kỷ Trà, nàng lại yếu ớt đến vậy, hoàn toàn không có sức kháng cự.

Đột nhiên, Kỷ Trà quay lưng lại, đi về phía phòng nhỏ. Trình Nhã Y giật mình tỉnh lại, khuôn mặt đỏ như cà chua chín mọng.

“Trở về, không cần đùa với lửa.”

Câu nói của hắn vẫn quanh quẩn bên tai nàng.

Lưu luyến thoáng nhìn qua bóng lưng cao lớn của người kia, Trình Nhã Y xoay người rời đi, chìm vào bóng đêm vắng lặng.

...

Từ sau đêm đó, Trình Nhã Y luôn trốn trong khuê phòng, không ra khỏi cửa nửa bước.

Cả Trình phủ đều bất ngờ, đoán già đoán non xem Trình tam cô nương có thể an phận được bao lâu. Trình tướng quân còn tưởng con gái cưng bị bệnh, mời cả Thái Y trong cung đến, làm Trình Nhã Y dở khóc dở cười. Muốn giải thích cho cha biết, nhưng lại ngượng ngùng nói ra nỗi lòng, đành phải thuyết phục Trình đại tướng quân là mình rất khỏe mạnh, chẳng qua tâm tình không tốt, mới ở lì trong phòng.

Cứ như thế, suốt một tuần liền, Trình Nhã Y trở thành “tiểu thư khuê các” điển phạm, làm đám người trong phủ trở mắt.

Đến ngày thứ bảy, đại ca Trình Nhai đột nhiên xuất hiện trong Nhã Lan tiểu trúc.

“Đại ca!” Nhìn thấy hắn, Trình Nhã Y vui mừng kêu lên, vội vàng chạy ra đón.

“Tiểu muội dạo này thật là ngoan ngoãn, trong kinh thành không thiếu người tò mò người lại định giở trò gì đâu.” Trình Nhai mỉm cười, trêu ghẹo.

“Ngay cả đại ca cũng không tin tiểu muội, còn cười.” Trình Nhã Y bấu môi làm nũng.

“Sao lại không tin chứ? Nhã Nhi của ta là ngoan nhất.” Trình Nhai yêu thương xoa đầu nàng, “Đại ca chuẩn bị đến trại quân huấn, Kỷ Trà đang luyện quân ở đó, Nhã Nhi có muốn cùng đi không?”

Nghe thấy tên Kỷ Trà, Trình Nhã Y mắt sáng lên, gật đầu lia lịa: “Đi, đương nhiên đi!”

Dứt lời, lại thấy Trình Nhai ánh mắt chế nhạo, Trình Nhã Y đỏ bừng mặt, dậm chân giận dữ.

“Đại ca!”

“Được rồi, thật là nữ đại bất trung lưu.” Trình Nhai cười rộ lên, không trêu chọc nàng nữa.

Trình Nhã Y vui vẻ chạy vào trong phòng, thay một bộ y phục gọn gàng, liền theo Trình Nhai rời khỏi phủ.

Xe ngựa chạy vào trại quân huấn, Trình Nhã Y nhảy xuống xe, tò mò nhìn xung quanh.

Có vài lần nàng cũng được cha và các ca ca dẫn đến chỗ này, nhưng đa số nàng đều ngồi trong doanh trại chơi đùa cùng vài tiểu nha đầu, không quá để ý đến binh lính luyện tập. Đây là lần đầu nàng quan sát cẩn thận từng đội quân bãi binh bố trận, không khỏi tròn mắt thán phục. Tràng cảnh thật là đồ sộ, hàng nghìn binh lính xếp thành hàng đều tăm tắp, hoàn toàn tuân theo chỉ lệnh, nhanh chóng dừng mãnh. Không hổ là đội quân tinh nhuệ nổi tiếng vương triều.

Trên đài cao, một nam nhân đứng thẳng tắp. Chỉ một bóng lưng cũng đã làm người ta cảm nhận được khí thế sắc bén bức người, trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn.

Trình Nhã Y cảm thấy tim đập thật mạnh, dường như sắp nhảy ra khỏi ngực, toàn bộ máu đều dồn lên mặt, cả người nóng lên, không thể khống chế được tình cảm của mình.

Kỷ Trà phát hiện Trình Nhai đã đến, hạ lệnh cho binh lính nghỉ ngơi, đi đến trước mặt Trình Nhai ôm quyền chào.

Trình Nhai ôn hòa mỉm cười, chỉ vào Trình Nhã Y, lúc này xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên.

“Tiểu muội của ta ngưỡng mộ người đã lâu, hôm nay ta liền mang nàng đến cho các người chính thức làm quen.”

Nghe vậy, Trình Nhã Y lại đỏ bừng mặt, trong lòng thầm nghĩ đại ca thật là kinh thế hãi tục, nào có chuyện nam nữ chưa hôn lại đi làm quen với nhau? Lại còn nói nàng ái mộ hắn... Nhờ hắn hiểu nhầm nàng không biết liêm sỉ thì sao?

Trình Nhã Y len lén liếc nhìn Kỷ Trà, thấy hắn cũng đang nhìn nàng, không có ý khinh thường ghét bỏ gì, thậm chí mỉm cười, lắp bắp nói: “Kỷ... tướng quân...”

Kỷ Trà khẽ gật đầu, làm như đáp lại nàng.

Trình Nhai quay sang hỏi Kỷ Trà vài câu tình hình luyện tập, sau đó khoát tay rời đi, còn nói với hai người: “Thanh niên trẻ tuổi a, trao đổi tình cảm nhiều một chút mới tốt.”

Đại ca thật là... Cứ làm như hắn già lắm không bằng!

Trình Nhai đi rồi, Trình Nhã Y và Kỷ Trà lại im lặng. Trình Nhã Y bối rối đến mức không biết nói gì mới tốt, hoàn toàn không còn vẻ lạnh lẽo bình thường. Kỷ Trà vốn trầm mặc ít lời, có khi cả ngày cũng không hé răng phun ra một chữ. Cứ như vậy, không khí giữa hai người cực kỳ quái dị, ai cũng không nói lời nào.

“Kỷ đại nhân... Người... Người không tiếp tục luyện binh sao?” Nghẹn nửa ngày, Trình Nhã Y mới nói ra một câu, đánh vỡ trầm mặc.

Kỷ Trà đáp: “Không cần, tiểu tướng quân đã tiếp nhận rồi.”

Có nghĩa là hắn sẽ ở cùng nàng? Trình Nhã Y vui sướng trong lòng, âm thầm cảm tạ đại ca “anh dũng hi sinh”, tranh thủ được chút thời gian cho nàng.

Chỉ cần đứng cạnh hắn một chút như vậy thôi, nàng đã cảm thấy hạnh phúc tràn ngập.

Nếu được như vậy cả đời thì tốt biết bao...

4. Chương 4: Sắt Đá Dịu Dàng

Tháng bảy trời nắng chang chang, thời tiết khô nóng làm người ta khó chịu.

Trình Nhã Y chậm chạp mở mắt, trong đầu mơ màng.

Nàng nhớ trước đó không lâu, nàng còn đang đứng bên cạnh lén nhìn Kỷ Trà, cảm thấy tim đập lợi hại, thân thể nóng rực, đầu óc có chút mê man.

Chuyện gì xảy ra với nàng?

“Người tỉnh rồi.”

Bên cạnh truyền đến một thanh âm lạnh nhạt làm Trình Nhã Y thoáng tỉnh táo vài phần. Nàng hơi nghiêng đầu, thấy Kỷ Trà đang ngồi bên cạnh, có chút quan tâm nhìn nàng.

Trình Nhã Y vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng đột nhiên nàng ý thức được một điều, nàng đang nằm trên giường, còn Kỷ Trà ngồi một bên!

Thế là thế nào?

“Người bị say nắng, ngất xỉu. Ta đưa người vào doanh trại nghỉ ngơi.” Kỷ Trà ngắn gọn thuật lại.

Trình Nhã Y đỏ bừng mặt. Thể chất nàng không được tốt, nhưng vì hằng năm hồ nháo nên cũng coi như khỏe mạnh, không ngờ hôm nay lại ngất xỉu trước mặt Kỷ Trà.

Cứ như vậy, trông nàng không giống con gái võ tướng mà càng như các cô nương yếu ớt được chiều chuộng, không thể chịu được đau khổ. Kỷ Trà hẳn là không thích nữ nhân như vậy, hẳn sẽ không hiểu nhầm nàng chứ?

Trình Nhã Y vội vàng ngồi dậy, lại bị Kỷ Trà giữ lại.

“Thân mình người còn yếu, nghỉ ngơi chút đã.”

Nói xong, hắn đưa cho nàng một cái khăn ngâm nước mát. Trình Nhã Y nhận lấy, nhỏ giọng nói cảm ơn, đặt khăn lên trán. Cảm giác thanh lương từ trên trán truyền ra làm nàng không khỏi thoải mái thở nhẹ một hơi.

Trình Nhã Y ti hí mắt liếc nhìn Kỷ Trà, đã thấy hắn vẫn ngồi bên cạnh nàng, rút ra mấy phong thư xem. Chỉ đơn giản như vậy thôi, lại cho nàng cảm giác thực ấm áp an toàn. Nhìn sắc trời không còn sớm, xem ra nàng ngất đi đã có một thời gian.

“Kỷ Trà...”

Hắn dời mắt khỏi phong thư nhìn nàng, khiến Trình Nhã Y lại bối rối, khẽ cắn môi.

“Ta ngất đi bao lâu?”

“Đại khái có hai canh giờ.”

Quả nhiên...

“Người... Chẳng nhẽ người vẫn ngồi đây?” Ma xui quỷ khiến, Trình Nhã Y lại hỏi một câu như vậy.

Kỷ Trà hơi nghiêng đầu, mơ hồ “Ừ” một tiếng.

Giờ phút này, Trình Nhã Y cảm thấy người trong kinh thành đều là đồ ngốc. Kỷ Trà rõ ràng là một người rất ôn nhu sẵn sàng, chẳng qua hắn không thích nói nhiều mà thôi, bọn họ lại sợ hãi hắn, không phải ngốc thì là gì?!

Hơn nữa, nàng có chút mừng thầm. Có lẽ là Kỷ Trà không chán ghét nàng, nếu không sẽ không bớt thời gian ngồi canh giữ bên cạnh nàng. Hẳn đường đường là phó tướng quân, bận rộn như vậy.

Trình Nhã Y cảm thấy trong lòng tràn ngập ngọt ngào. Trái tim thiếu nữ hoàn toàn chìm đắm...

Đợi Trình Nhã Y nghỉ ngơi một lúc, Kỷ Trà mới lại nói: “Sắc trời không còn sớm, ta đưa người trở về.”

Trình Nhã Y ngạc nhiên: “Đại ca ta đâu?”

“Tiểu tướng quân đã sớm hồi phủ.”

Trình Nhã Y nghiêng rằng nghiêng lợi, đại ca thật là tốt bụng a, cứ nhiên ném nàng lại doanh trại mà trở về một mình, không sợ Kỷ Trà sẽ bỏ mặc nàng sao? May mắn Kỷ Trà là người tốt, nàng mới không đến nỗi bị cô đơn một người... Hừ hừ, tốt lắm, về nhà lại xử lý đại ca.

Trong lúc Trình Nhã Y đang suy nghĩ nên “báo đáp” đại ca như thế nào, Kỷ Trà đã dắt ra hai con ngựa.

Trình Nhã Y ngượng ngùng nhìn hấn: “Ta... không biết cưỡi ngựa.”

Kỷ Trà có chút bất ngờ nhìn nàng.

Xác thực, con gái tướng quân lại không biết võ, không biết cưỡi ngựa, đúng là khó tin. Nhưng vì thân thể nàng không được tốt, không thể hoạt động quá kịch liệt. Xui xẻo là cưỡi ngựa đúng là một trong những hoạt động kịch liệt, không thích hợp với nàng. Cho nên Trình Nhã Y đi đâu cũng đều dùng xe ngựa hoặc tự đi bộ.

Kỷ Trà cũng có chút khó xử. Trong quân doanh không có xe ngựa, vừa này Trình Nhại rời đi đã mang luôn chiếc xe ngựa duy nhất về nhà. Chẳng nhẽ lại để Trình Nhã Y đi bộ về nhà? Như thế sao được! Đại tướng quân mà biết, không lộ da hấn mới lạ.

Kỷ Trà nhảy lên lưng ngựa, vươn tay đến trước mặt Trình Nhã Y, hàm hồ nói: “Ta mang người về!”

Trình Nhã Y nghi hoặc nhìn hấn, một lúc sau mới hiểu được, hấn muốn nàng ngồi chung một con ngựa với hấn a!

Trời ơi, thật không ngờ lại có cơ hội ngoài ý muốn gần gũi hấn. Nàng đang mơ sao? Trình Nhã Y đỏ mặt, run run vươn tay đưa cho Kỷ Trà.

Kỷ Trà dùng lực kéo nàng lên, lực đạo vừa phải, không làm đau đến nàng, một bàn tay nhanh chóng ôm lấy eo nhỏ giữ cân bằng cho nàng. Chớp mắt một cái, nàng đã ngồi trên ngựa, dựa lưng vào ngực hấn, tư thế cực kì ái muội.

Lòng ngực hấn thật rộng lớn, cách mấy tầng vải, nàng có thể cảm nhận được mùi mồ hôi đặc trưng của quân nhân, tiếng tim đập mạnh mẽ đẩy lực lượng, cơ bắp rắn chắc, còn có hơi thở đầy nam tính nóng rực vây quanh nàng... Trình Nhã Y lại đỏ bừng mặt, giống như sắp chảy ra máu, không biết nên làm thế nào cho tốt.

Ngựa chạy rất chậm, không làm kinh hách đến Trình Nhã Y. Trên đường đi, ai cũng không nói câu nào.

Trình Nhã Y ngồi trong vòng tay Kỷ Trà, đầu óc mê muội. Nàng cảm thấy hấn cho nàng cảm giác vô cùng an toàn, nếu lấy hấn làm chồng, hấn sẽ vì nàng che gió che mưa, bảo vệ yêu thương nàng. Nếu như giờ phút này có thể là vĩnh viễn... thì tốt biết bao...

Đáng tiếc, nguyện vọng này của nàng không thể thực hiện được. Một lúc sau, cổng lớn Trình phủ đã hiện ra trước mắt. Trình Nhã Y lưu luyến không rời nhảy xuống ngựa, liếc nhìn về mặt vẫn không chút thay đổi của Kỷ Trà.

“Cảm ơn người đưa ta về.”

Kỷ Trà thật sâu nhìn nàng, cuối cùng hấn nói: “Tướng quân dặn ta chiếu cố tốt người.”

Nhìn theo bóng lưng Kỷ Trà càng ngày càng xa, Trình Nhã Y không nén nổi vẻ thất vọng, ủ rũ bước vào phủ.

Phấn Đại riu rít quần lấy nàng hỏi chuyện gì xảy ra. Trình Nhã Y không để ý đến Phấn Đại, gục mặt xuống bàn, mất hết tinh thần.

Hóa ra hấn tốt với nàng như vậy là vì cha dặn dò sao? Cũng phải. Kỷ Trà vốn có tiếng không gần nữ sắc. Một tiểu nha đầu thích làm loạn lại luôn nhát gan trước mặt hấn, còn yếu đuối như vậy, hấn là loại hấn ghét nhất. Hấn tránh nàng còn không kịp đâu, sao lại ôn nhu săn sóc nàng như thế được.

Nghĩ như vậy, Trình Nhã Y càng thêm buồn bã, ủ rũ như một bông hoa héo.

Phải làm thế nào người mới có thể thích ta đây?

...

Đêm đến, Trình Nhã Y lại thay một thân y phục dạ hành, lén lút rời khỏi Trình phủ, chạy đến phủ phó tướng quân.

Suy nghĩ một buổi tối, cảm thấy rất không cam lòng chịu thua, Trình Nhã Y quyết định vẫn là đến nhìn Kỷ Trà một cái. Lấy tính cách của hắn, hắn là sẽ không nguyện ý đi gần gũi một nữ tử mà hắn ghét. Ít nhất, hắn không cho thấy hắn thích nàng, nhưng có lẽ là không chán ghét. Như vậy, có phải ý nghĩa nàng vẫn còn cơ hội?

Trình Nhã Y rón rén trèo tường vào, đứng ngay sân nhỏ ở căn phòng lần trước tình cờ gặp phải Kỷ Trà. Nàng đoán, có lẽ đây là nơi nghỉ ngơi của hắn. Xem ra Kỷ Trà đúng là người không thêm quan tâm đến vật chất, đường đường là phó tướng quân quyền cao chức trọng, tiền tài không thiếu, phủ đệ lại đơn sơ đến dọa người, cũng không sợ người khác cười cho. Nhưng Trình Nhã Y lại thích hắn như vậy. Trước kia chương mắt quan gia đệ tử cũng vì bọn họ lờ lệt làm ra vẻ, phô trương thanh thế, nếu không có gia tộc duy trì chưa chắc đã đi đến vị trí hiện tại, vậy mà cứ làm như giỏi lắm. Người như thế, làm sao yên tâm phó thác chung thân. Vẫn là Kỷ Trà tốt, tài năng mà khiêm tốn!

Trình Nhã Y vốn định trò cù trọng thi, đâm một lỗ thủng trên cửa sổ giấy rồi nhìn lén. Ai ngờ vừa đến gần, cửa sổ đã bị mở ra. Khuôn mặt tuần tú mà lãnh ngạnh của Kỷ Trà đã xuất hiện trước mắt, thản nhiên liếc nhìn nàng.

“Nếu đã đến, vào ngồi một lát đi.”

Trình Nhã Y giật mình, lảng lảng một lát, cố nén mừng rỡ, “đoan trang” bước vào phòng.

Kỷ Trà rót một chén nước trà, đặt trước mặt nàng. Trình Nhã Y nhận lấy, nói một tiếng “cảm ơn”, cúi đầu uống, trông mắt lại loạn xoay tròn, liếc nhìn cả căn phòng.

Lần trước bị giật mình, nàng không có dịp chú ý. Nay thấy rõ, mới cảm thán một tiếng, Kỷ Trà thật sự là rất sơ sài, một chút cũng không nhìn ra hắn là phó tướng quân uy danh hiển hách trên sa trường.

“Người nhìn cái gì?” Đột nhiên, thanh âm Kỷ Trà bình thản vang lên bên tai nàng.

Trình Nhã Y giật mình, bối rối đáp: “Không, không có gì. Phòng của người thật là đơn sơ.”

Nói xong, nàng thật muốn tự cắn lưỡi. Lời này chỉ sợ làm Kỷ Trà hiểu nhầm nàng khinh thường hắn. Vừa muốn giải thích, Kỷ Trà đã tiếp lời nàng.

“Ừm, cũng không có nhiều thời gian ở nhà, phó tướng làm gì.”

Ngẫm lại cũng đúng, phó tướng quân phủ vốn ít người, Kỷ Trà thường xuyên ngủ lại doanh trại, còn không thì cũng chinh chiến sa trường thời gian dài, ngược lại phủ đệ ít khi trở về. Mà tính cách quân nhân thì không quan tâm nhiều đến chuyện vụn vặt, có nơi để ngủ, có đồ ăn là đủ rồi. Đặc biệt là những người giã dạy từ tầng dưới chót lên như Kỷ Trà, lại càng không quá chú trọng đến trang hoàng nhà cửa.

“Người đến đây làm gì?” Kỷ Trà đột nhiên hỏi nàng.

“Ta...” Trình Nhã Y cắn cắn môi, có chút ủy khuất nhìn hắn, “Đã là bằng hữu, chẳng nhẽ không thể đến thăm người?”

Giữa đêm khuya thế này? Kỷ Trà thoáng kỳ quái nhìn nàng một cái, nhưng cuối cùng cũng không có vạch trần nàng.

Trình Nhã Y vươn tay đến bên hông, do dự một chút, cuối cùng cắn răng, quyết tâm lấy ra một thứ trong đai lưng.

“Kỷ Trà...” Nàng gọi hắn.

“Àn?” Kỷ Trà ngẩng đầu lên nhìn nàng.

“Ta...” Trình Nhã Y đỏ bừng mặt, lắp bắp không biết nên nói thế nào, một lúc sau, dường như lấy hết dũng khí, nhắm mắt đặt một cái túi đỏ đến trước mặt hắn.

Chiếc túi nhỏ bằng bàn tay nữ tử, vải gấm Tô Châu màu đỏ tươi, đẹp dễ ướm át, bên trên lại thêu vài bông hoa hình thù kì quái, châm tuyến cũng không được dứt khoát linh hoạt mà có vẻ thô ráp vụng về, lại làm người ta cảm thấy có chút thân thiết đáng yêu, đủ cảm thấy người thêu nó dành nhiều tình cảm đến thế nào. Bất giác, Kỷ Trà nở nụ cười, trong lòng ấm áp.

Đáng tiếc, Trình Nhã Y lúc này đang xấu hổ cúi gầm mặt, bỏ qua vẻ mặt Kỷ Trà.

“Đây là...?” Kỷ Trà cầm lên chiếc túi, thanh âm nghi hoặc.

“Là hà bao (túi tiền)! Ta... ta tự mình thêu, cảm tạ ơn cứu mạng của người...” Trình Nhã Y lắp bắp nói.

Mấy ngày trước, nàng gọi Phấn Đại dạy nàng cách thêu hà bao. Biết cô nương từ trước tới giờ ghét nhất là nữ công, nghe yêu cầu này, miệng Phấn Đại há rộng đến mức có thể nuốt gọn một quả trứng. Nàng then quá thành giận, đe dọa Phấn Đại một trận, mới ép tiểu nha đầu đơn thuần mà lòng tò mò rộng vô biên này ngậm miệng lại, dạy nàng thêu hà bao. Ép buộc một trận, mới cho ra thành quả là chiếc túi không ra hình thù gì, làm nàng thất vọng vô cùng. Sau đó lặp đi lặp lại nhiều lần, mới có một cái hà bao nhìn ra dáng chút.

Kỷ Trà thoáng nhìn qua mấy ngón tay bọc băng vải của nàng, trong lòng hiểu rõ, lại có chút đau đớn. Hắn vốn để ý thấy, nhưng chỉ nghĩ là nàng nghịch ngợm ép buộc nên mới bị thương, có chút trách cứ nàng không biết thương tiếc chính mình. Không ngờ là vì thêu hà bao cho hắn mới...

“Đa tạ.” Kỷ Trà nhẹ giọng đáp, thanh âm ôn nhu hơn rất nhiều, đến mức làm Trình Nhã Y cảm thấy mình bị lãng tai.

“Không... không có gì!” Trình Nhã Y xua tay, bối rối đứng lên, cười ha ha nói: “Ta phải trở về mau, không cha biết được lại bị cấm túc.”

Nói xong, nàng vội vàng xoay người đi nhanh ra cửa.

“Lần sau, người đừng đến đây nữa.”

Trình Nhã Y cứng người, dừng lại bước chân.

Nàng không quay lại, không muốn nhìn hắn. Lại nhanh chóng rời đi. Bóng lưng kia có chút cô đơn, buồn bã, làm cho lòng hắn như bị người bóp chặt, đau đến nghẹt thở.

Đêm nay, ai cũng không thể ngủ được...

5. Chương 5: Tương Tư Tận Xương

“Lần sau, người đừng đến đây nữa.”

Từng chữ, giống như dao nhọn, đâm vào trái tim nàng.

Hắn không thích nàng, sự thật đã quá rõ ràng. Chỉ có nàng ngu ngốc tự cho là đúng, mặt dày bám lấy hắn.

Có lẽ, hắn đã chán ghét nàng đến mức không muốn nhìn mặt nàng.

Trình Nhã Y, đồ ngốc!

Hắn cứu nàng, bởi vì nhận ra thân phận nàng. Cha có ân với hắn, hắn không thể khoanh tay đứng nhìn. Hắn chăm sóc nàng, bởi vì lời dặn dò của cha, hắn không thể vi bối. Từ đầu đến cuối, không có việc nào hắn tự nguyện, chỉ có nàng ngây ngốc không rõ, chỉ muốn được gần gũi hắn, được hắn chú ý, mới không biết liêm sỉ bám lấy hắn, thậm chí nửa đêm còn đến rình mò.

Nàng thật là ngốc hết thuốc chữa.

Nhưng mà, cho dù biết rõ bị người ghét bỏ, biết rõ người không muốn gặp mình, nàng vẫn thương hấn, nhớ hấn, một lòng một dạ chỉ nghĩ đến hấn, trong giấc mơ cũng chỉ thấy được hấn. Thân hình cao lớn, toàn thân hắc y, khuôn mặt lãnh ngạnh, sát khí bức người.

Kỷ Trà, Kỷ Trà, ta phải làm sao đây...?

...

Trình Nhã Y không có tinh thần nằm bẹp trên giường, uể oải rũ rượi.

Tình trạng này đã kéo dài mấy ngày, làm cho Trình phủ các nam nhân luống cuống tay chân, nóng nảy cực kì. Toàn bộ kinh thành có danh tiếng đại phu đều bị mời đến Trình phủ, thậm chí thái y cũng không buông tha. Hoàng thượng nghe thấy ái tướng thiên kim sinh bệnh, liền vung tay hạ chỉ cho thái y đều đến Trình phủ khám bệnh.

Trình Nhã Y không biết chuyện đó, nhưng nàng biết cha và các ca ca rất lo lắng cho nàng. Phần Đại ngày nào cũng đồ bưng mắt xoay chuyển quanh nàng, một hồi hỏi cô nương muốn ăn gì, một hồi hỏi cô nương khó chịu không... Trình Nhã Y rất muốn nói với bọn họ nàng không có bệnh, chẳng qua là thất tình thôi.

Thất tình... Trình Nhã Y tự giấu cười cười. Cứ nghĩ sẽ không bao giờ gặp được nam nhân làm nàng động tâm, ai ngờ lại đụng phải, người ta còn không thích nàng.

A, xét đến cùng, nàng thực sự sinh bệnh. Chẳng qua là “tâm bệnh” mà thôi.

Nàng cảm thấy mệt mỏi quá. Tình cảm giày vò nàng muốn điên lên rồi!

Vài lão đại phu khám qua cho Trình Nhã Y, bàn luận mấy ngày liền, cuối cùng thống nhất đáp án.

“Tướng gia, cô nương không phải là bệnh bình thường. Cô nương đây là mắc tâm bệnh!”

“Tâm bệnh?” Trình gia phụ tử đồng thời giật mình.

“Chính xác, là tâm bệnh!” Lão đại phu rung đùi vuốt râu, thẩm thía nói, “Tâm bệnh là vô dược khả y, phải tìm được ngọn nguồn thì mới có thể cởi bỏ khúc mắc. Lão phu không phải thần tiên, chỉ có thể giúp được đến vậy.”

“Nhã Nhi sao lại có thể mắc tâm bệnh? Nha đầu kia bình thường luôn nhảy nhót, vô tâm vô phế, có gì phiền não?” Trình Khải Dương ngạc nhiên nói.

“Phụ thân, nữ nhi tâm tư luôn thất thường khó đoán, chúng ta không thể cứ dựa theo lẽ thường mà nhận định Nhã Nhi vẫn như xưa.” Trình Cảnh phe phẩy quạt giấy, ôn tồn khuyên nhủ.

“Cái gì chứ? Nhã Nhi vẫn còn nhỏ...” Lão tướng quân nóng nảy.

“Phụ thân, Nhã Nhi năm nay đã 16, đừng quên trước kia có không ít người muốn kết thân tướng phủ, đến đề chuyện cầu hôn.” Trình Nhai háo ý nhắc nhở.

“Nhai Nhi, có phải con biết cái gì hay không?” Lão tướng quân ngửi được hương vị không tầm thường, híp mắt nhìn con trai cả.

Trình Nhai thở dài một tiếng, cuối cùng đem những gì hấn biết nói hết cho Trình Khải Dương cùng Trình Cảnh nghe.

...

Ngày hôm sau, như thường lệ, Trình Nhã Y uể oải nằm trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt, dung mạo vốn là xinh đẹp tràn ngập sức sống giờ đây trở nên yếu ớt như liễu, làm người ta nhìn thấy liền thương tiếc.

Phần Đại bước vào phòng, trên tay bưng một bát thuốc còn nóng, đi đến bên giường, nghẹn ngào nói: “Cô nương, thuốc sắc xong rồi, mau uống đi cho khỏe.”

Trình Nhã Y nhìn bát thuốc, nhớ đến vị đắng mấy ngày phải chịu, dạ dày lại bốc lên, nhúu mày suy yếu: “Ta không muốn uống.”

Phần Đại lo lắng nói: “Cô nương, không uống thuốc làm sao khỏe mạnh được.”

“Thuốc rất đắng.”

“Nô tỳ có mang theo ít mút quả, cô nương uống thuốc lại ăn.”

“Nhưng mà...”

Thấy Trình Nhã Y vẫn nằn nì không muốn uống thuốc, Phần Đại cắn cắn môi, làm như quyết định điều gì đó, cúi người xuống nói nhỏ: “Cô nương, vừa rồi nô tỳ đi ngang qua hoa viên, nhìn thấy hai vị thiếu gia đang tiếp đãi Kỷ phó tướng.”

Nghe được tên Kỷ Trà, đôi mắt nàng sáng ngời, nắm chặt tay Phần Đại hỏi: “Thật sự?”

“Đương nhiên!” Phần Đại gật đầu lia lịa.

Giờ phút này, trong đầu nàng chỉ còn lại khuôn mặt tuần tú của Kỷ Trà, không lo lắng chuyện khác nữa, vội vàng ngồi dậy muốn đi.

“Cô nương, mau uống thuốc đã, nếu không lấy sức đâu mà ra ngoài?” Phần Đại chớp thời cơ, lên tiếng ngăn cản.

Cảm thấy bản thân mình thực sự là không có khí lực gì, Trình Nhã Y ngoan ngoãn uống xong bát thuốc, ăn một ít mút quả. Thừa dịp này, Phần Đại còn dụ dỗ nàng uống ít cháo. Xong xuôi, Trình Nhã Y không kịp vấn tóc, khoác thêm áo choàng liền rời khỏi phòng.

Nàng nghĩ, hẳn nhất định là không muốn nhìn thấy nàng. Cho nên nàng chỉ cần ẩn nấp một chút, ngóng nhìn hẳn là được rồi. Chỉ nhìn một chút, một chút thôi...

Trình Nhã Y đi đến gần hoa viên, từng bước chân đi tới, nàng lại nghe thấy tim mình đập nhanh hơn một phần. Sắp rồi, nàng sắp được nhìn thấy hẳn rồi.

Trình Nhã Y nấp sau một hòn non bộ, lén nhìn trong tiểu lâu. Đại ca nhị ca ý cười đầy mặt đang nói gì đó, Kỷ Trà yên lặng ngồi nghe, vẫn vẻ mặt ngàn năm băng sơn trời sắp cũng không đổi sắc. Trên bài đặt ít thức ăn cùng một bầu rượu. Thoạt nhìn không khí hài hòa vui vẻ.

Nghĩ đến không có nàng, Kỷ Trà vẫn có thể thường thường như cũ, thậm chí còn rất thoải mái tự tại, nàng lại vì nhớ hẳn mà ủ rũ mệt mỏi cả ngày, không khỏi chán nản. Cũng là do nàng tự chuốc lấy. Ai bảo người ta không thích nàng, mà nàng lại tình cảm sâu đậm như vậy.

Trình Nhã Y uể oải nghĩ, trong lòng sinh ra thoái ý, vốn định trở về phòng, lại nghe thấy tiếng nhị ca cao vút vang lên.

“Kia không phải Nhã Nhi sao? Lén lút ở đó làm gì? Còn không mau lại đây!”

Trình Nhã Y giật mình, không muốn xuất hiện trước mặt Kỷ Trà làm hẳn khó chịu, nhưng trong lòng lại khát vọng được gần gũi ngắm nhìn hẳn. Định cứ như vậy rời đi luôn, lại cảm thấy như vậy quá không lễ phép, chỉ sợ ấn tượng càng ngày càng xấu, đành chậm chạp đến gần tiểu lâu.

Nhìn sắc mặt nàng tái nhợt gầy yếu, đôi mắt Kỷ Trà lóe lóe, nhưng vẫn im lặng không nói gì.

“Đến, mau bái kiến phó tướng quân.” Trình Cảnh vẫy tay gọi nàng.

Trình Nhã Y cúi gằm mặt, không dám nhìn thẳng vào mắt Kỷ Trà, lí nhí nói: “Bái kiến phó tướng quân.”

Kỷ Trà nhẹ gật đầu: “Cô nương đa lễ.”

Không khí chợt trở nên có chút nặng nề. Trình gia huynh đệ liếc nhìn nhau, Trình Nhai kêu lên: “Ta đột nhiên nhớ có chút việc quân chưa giải quyết xong, xin được cáo từ trước.”

Trình Cảnh cũng vẫy vẫy quạt giấy, cà lơ phát phơ nói: “A, Hương Nhi hẹn ta hôm nay gặp mặt, không thể phụng bồi Kỷ huynh được nữa. Đành nhờ tiểu muội vậy. Kỷ huynh, xin thứ lỗi cho.”

Kỷ Trà vẻ mặt bình tĩnh, khẽ gật đầu. Mà Trình Nhã Y lúc này đã cuống quýt lên. Sao các ca ca lại vút nàng một mình ở đây? Chiều đãi Kỷ Trà? Hẳn chán ghét nàng như vậy, nàng còn muốn mặt dày bám lấy hẳn sao?

Không đợi Trình Nhã Y kháng nghị, Trình gia huynh đệ đã nhanh như chớp biến mất. Trong tiểu lâu chỉ còn lại hai người, tình huống vô cùng xấu hổ.

Cuối cùng, đúng lúc Trình Nhã Y định kiểm cớ cáo lui, Kỷ Trà đã lên tiếng: “Nghe đại ca người nói, người bị bệnh?”

Trình Nhã Y gật đầu, cười khổ. Còn không phải vì hắn! Nhưng lí do này nàng tuyệt đối sẽ không nói cho hắn biết. Nếu như hắn đã không thích nàng, cần gì phải tăng thêm áp lực cho hắn.

“Tại sao người lại không biết yêu quý chính mình như vậy?”

Kỷ Trà làm như tùy ý nói, nhưng trong thanh âm che dấu một chút giận dữ, trách cứ. Chẳng qua lúc này Trình Nhã Y đầu óc không được tỉnh táo, tự chìm vào suy nghĩ của riêng mình, không nghe rõ lời hắn.

Hai người lại im lặng. Gió nhẹ thổi qua, mang theo chút hương thơm hoa cỏ, say đắm lòng người.

“Ta sắp phải rời đi.”

Trình Nhã Y ngẩng đầu, nhìn thấy trong mắt Kỷ Trà một chút cô đơn.

Môi nàng run rẩy, khó khăn lắm mới nói rõ ràng: “Đi... đi đâu?”

“Phương bắc Man tộc làm phản. Ta phải dẫn quân đến phương bắc dẹp loạn.”

Phải rồi, hắn là phó tướng quân, trách nhiệm còn nhiều, đầu giống tiểu nữ nhân như nàng, có phụ huynh che chở, vô ưu vô tư, nhân nhả thoải mái. Đối với hắn mà nói, có lẽ nàng là cái phiền toái, là gánh nặng.

“Đi... bao lâu?”

“Ước chừng có ba tháng, lâu thì cả năm.”

Ba tháng, hay một năm, nàng sẽ không được gặp hắn. Nghĩ đến đây, Trình Nhã Y chợt cảm thấy trong lòng trống rỗng, như bị vết sạch cái gì, đau đớn vô cùng.

Thấy nàng chỉ cúi gằm mặt, không buồn liếc nhìn hắn lấy một cái, bàn tay cầm ly rượu bất giác nắm chặt, như cực lực nhẫn nại cái gì.

“Chờ ta khải hoàn trở về...”

Thanh âm của hắn nhẹ như gió, tan vào hư không, lại không kịp lọt vào tai người nào đó.

6. Chương 6: Gặp Lại Cố Nhân

Kỷ Trà xuất chinh đã được một tuần.

Trong vòng một tuần này, Trình Nhã Y vẫn như cũ không có tinh thần gì, nhưng so với lúc trước bộ dạng ốm yếu tốt hơn rất nhiều. Nàng cũng không muốn để khi trở về, Kỷ Trà nhìn thấy nàng gầy yếu xấu xí, càng thêm khinh thường nàng.

Không có hắn, nàng vẫn có thể sống được rất tốt.

Nhưng... trong lòng nàng đau quá...

Tình một chữ, đâu phải nói muốn quên là được?

Trong lúc Trình Nhã Y đang buồn rầu ngồi trong tiểu lâu, nhị ca Trình Cảnh vẽ mặt cà lơ phất phơ đi tới.

“Tiểu muội, nhìn người thật sự là chán nản a.”

Trình Nhã Y thản nhiên liếc hắn một cái, không thèm đáp lời.

“Ai, nhị ca hảo tâm muốn dẫn người ra ngoài đi chơi để lên tinh thần, xem ra là người không muốn...” Trình Cảnh phe phẩy quạt giấy, giọng điệu buồn rầu.

“Đi đâu chơi?” Trình Nhã Y nhin không được cắt ngang lời hắn.

Nói thật, được đi chơi đến những chỗ mới lạ rất có lực hấp dẫn đối với nàng. Ngồi trong phòng buồn rầu cũng chẳng có ích gì, đi ra ngoài giải sầu cũng không tệ lắm.

Trình Cảnh mỉm cười đầy bí hiểm.

...

So với kinh thành nguy nga lộng lẫy, Hoa Thành là một thành thị trang nhã mà phồn hoa, rất được các văn nhân sĩ tử yêu thích. Trên đường phố Hoa Thành, tùy tiện gặp một người cũng có thể là tài tử, tài nữ, thi tử ca phú không gì không biết, tài hoa xuất chúng.

Hoa Thành, sở dĩ có danh tự vì “Hoa”, bởi vì nơi này khí hậu ôn hòa mát lạnh quanh năm, thích hợp cho đủ các loại hoa sinh trưởng, cũng tạo nên cảnh tượng đặc sắc mà ai gặp cũng phải trầm trồ khen ngợi. Trên đường phố cũng được trang trí bằng rất nhiều loại hoa, đủ các kiểu dáng và màu sắc, phối hợp kiến trúc tạo nên cổ kính, khiến nơi này trở thành thiên đường của các văn nhân.

Có lẽ cũng vì đặc trưng khí hậu, Hoa Thành đồng dạng nổi danh vì mỹ nhân. Nơi này không hề thiếu mỹ nhân, cả nam lẫn nữ, tối thiểu cũng đều mi thanh mục tú, tươi mát động lòng người. Mỗi khi đến đợt tuyển tú, nữ tử Hoa Thành có tỷ lệ trúng tuyển cao nhất. Mà Hoa Thành nữ nhân trời sinh nhỏ nhắn xinh xắn, thanh âm tươi mát, càng dễ thâm thụ Hoàng đế sủng ái. Như hiện tại Hoa Quý phi, năm nay đã gần 40 tuổi, bộ dạng lại giống thiếu phụ chưa đến 30, vào cung nhiều năm vẫn như cũ là sủng phi.

Trình Nhã Y tung tăng trên đường phố, khoái trá thưởng thức cảnh sắc đẹp đẽ xung quanh, vui vẻ hoạt bát như chú chim non đáng yêu, làm Trình Cảnh đi theo sau không khỏi mỉm cười vui vẻ.

Nhưng chỉ có Trình Nhã Y biết, trong lòng cô đơn, đã bị nàng chôn sâu xuống dưới. Còn có đại ca, nhị ca, phụ thân bên cạnh, mọi người đều yêu thương lo lắng cho nàng, sao nàng có thể tiếp tục quy lụy như vậy? Phải kiên cường lên, phải trở về với con người ngày xưa. Ít nhất, cho dù Kỷ Trà không thích nàng, hẳn cũng sẽ không khinh thường nàng.

“Hoa Thành thật không hổ danh, người nhìn xem, có thật nhiều loại hoa mà lần đầu tiên ta mới thấy!” Trình Nhã Y quay đầu, hớn hờ nói.

“Đó là đương nhiên, nhị ca còn lừa ngươi được sao?” Trình Cảnh cũng cười.

Nhìn Trình Cảnh bộ dạng cợt nhả, không đứng đắn như vậy thôi, thực ra đầu óc hẳn rất thông minh, bài binh bố trận đều thông tuệ, hơn nữa thi tử ca phú còn rất tốt, nếu hoàn toàn triển lãm ra, có khi cũng giành được cái danh hiệu kinh thành tài tử. Con người hẳn thích những thứ mới lạ, thích vân du tứ hải, tình cờ đi đến Hoa Thành, kết bạn được với một đám kì nhân dị sĩ, cũng xem như duyên phận, liền thích qua lại nơi này. Vừa rồi thấy Trình Nhã Y suốt ngày ủ rũ không vui, mới đề nghị đưa nàng đến nơi này xem. Hoa Thành cách kinh thành nửa tháng xe ngựa, lộ trình vừa xa lại vừa vất vả, Trình Nhã Y trước giờ chưa được đến nơi nào xa như vậy, huống hồ lại là Hoa Thành nổi tiếng, nàng cực kì vui mừng.

“Tiểu cô nương lần đầu đến Hoa Thành sao?”

Hai huynh muội vừa cười nói, đột nhiên nghe thấy một giọng nói già nua hiền lành, ngạc nhiên nhìn sang. Đó là một lão bá hơn 60 tuổi, thoạt nhìn gầy gò nhưng vẫn còn khỏe mạnh, tinh thần quắc thước, ngồi trong một tiệm bán hoa mỉm cười nhìn hai người.

“Đúng vậy! Lão bá, ở đây có chỗ nào chơi vui không?” Trình Nhã Y vốn không câu nệ, nghe thấy có dân bản xứ bắt chuyện, liền hớn hờ tiếp đón.

“Ha ha, chúng ta Hoa Thành thiếu gì nơi ấy!” Lão bá vuốt ve chòm râu, cười rộ lên, “Nhìn tiểu cô nương xinh xắn đáng yêu, lão đầu ta liền giới thiệu thêm về nơi này vậy.”

Trình Cảnh mặc dù có ghé qua Hoa Thành vài lần, nhưng chung quy thời gian không lâu, đối với Hoa Thành không nhiều hiểu biết, cũng lắng tai nghe lão bá nói chuyện.

“Hoa Thành chúng ta nổi tiếng nhất là ba nơi: Bách Hoa Các, Mộng Tình Trang cùng với Tổ Nguyệt Đàn. Bách Hoa Các là nơi cho các văn nhân sĩ tử, tài nữ tài tử cùng nhau thi thố tài năng, cùng làm thơ đối đáp, lại được thưởng thức trà ngon, điểm tâm lạ, rất có sức hấp dẫn với các vị kì nhân dị sĩ khắp bốn phương. Không phải ai cũng có thể vào được Bách Hoa Các, phải nhận được thiệp mời từ Các chủ mới có thể bước

vào đó. Hằng tháng, Bách Hoa Các lại tổ chức một buổi luận đàm giữa nhân tài bốn phương, người thắng sẽ được đề thi vào Bách Hoa Tập Truyền, lưu lại cho hậu bối đời sau thưởng thức, còn được lưu danh lại Hoa Thành, một chốn nổi tiếng thiên hạ. Có thể xem như cuộc thi có danh tiếng nhất Đại Tần vương triều chúng ta.”

“Còn Mộng Tình Trang, là nơi trồng đủ các loài hoa trên đời. Mọi người nói, muốn biết được thế gian có bao nhiêu loài hoa, hoa nào đẹp nhất, hoa nào tinh tế nhất, phải đến Mộng Tình Trang. Thậm chí còn có người nói, thế gian này bao nhiêu cảnh đẹp cũng không bằng vườn hoa trong Mộng Tình Trang. Biết bao nhiêu đôi trai tài gái sắc, tài tử giai nhân có được diễm ngộ trong vườn hoa đẹp tuyệt ấy, làm nên bao nhiêu giai thoại. Ha ha, tiểu cô nương, nếu muốn tìm được lang quân như ý, có thể đến Mộng Tình Trang thử vận may. Không chỉ được ngắm hoa đẹp, còn có thể đạt được nhân duyên. Muốn vào Mộng Tình Trang ngắm hoa không khó, chỉ cần là thiếu nam thiếu nữ chưa hôn phối đều được. Mộng Tình Trang là nơi tạo nên giai thoại, không phải là nơi cho các đại gia tầm hoa nạp thiệp.”

“Còn Tổ Nguyệt Đàn, đó là một sân khấu giữa trời. Thực ra nơi đó dành để tổ chức cuộc thi Hoa Thiên Chi Nữ, mỗi ba năm lại tổ chức một lần. Vừa vặn đây là thời gian diễn ra cuộc thi. Các cô nương từ 13 đến 20 tuổi đều có thể tham gia. Yêu cầu là không được trang điểm, phải dùng tố nhan lên đàn, thế mới xứng đáng là mỹ nhân. Mỗi năm diễn ra Hoa Thiên Chi Nữ, đều có vô số người từ khắp nơi tụ về, muốn được chiêm ngưỡng dung nhan các mỹ nhân khắp thiên hạ. Thậm chí ngay cả vương tôn quý tộc đều muốn cưới được các mỹ nhân từng xuất hiện trên Tổ Nguyệt Đàn, có thể thấy được danh dự và uy tín của cuộc thi này. Tiểu cô nương nếu muốn, cũng có thể tham gia. Lão đầu ta thấy tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, mặc dù không đạt được quán quân, cũng sẽ trở thành mỹ nữ nổi tiếng. Nếu không, đi xem náo nhiệt cũng rất vui vẻ. Được thưởng thức tài nghệ các cô nương, nhiều người xem đó là phúc phận bao đời tích tụ đâu.”

Lão bá nói xong, vuốt râu cười khà.

“Đa tạ lão bá, ta đã biết!” Trình Nhã Y mỉm cười, cũng không nói nhiều. Hàn huyền thêm một lát liền lôi kéo Trình Cảnh rời đi.

Bách Hoa Các gì đó, nàng không có hứng thú. Nói thật là tài nghệ của nàng chỉ thường thường thôi, vì trước kia rất buồn tẻ, không muốn học. Bây giờ đòi đi so với các tài nữ trong Hoa Thành, thật sự là tự biết mất mặt xấu hổ, nàng không làm được. Mộng Tình Trang, thực ra nàng rất tò mò về nơi này. Nhưng nếu là tìm như ý lang quân, nàng cũng không cần. Trong lòng nàng chỉ có một mình Kỷ Trà thôi, chỉ sợ cả đời cũng không thể thay thế được người khác. Nàng chỉ muốn đến đó ngắm hoa. Giống như Trình Cảnh, đối với những thứ mới lạ, nàng rất yêu thích.

Còn Tổ Nguyệt Đàn, thứ lỗi cho kẻ bất tài. Nàng biết mình xinh đẹp, nhưng ở nơi mỹ nữ tràn ngập như Hoa Thành này, tư sắc của nàng chỉ tính là bình thường, không đủ làm người khác kinh diễm, lại còn không có tài nghệ, lấy tư cách nào tham gia? Cho nên nàng quyết định chỉ xem náo nhiệt là được rồi.

Ôm tâm tư như vậy, Trình Nhã Y lôi kéo Trình Cảnh đến Mộng Tình Trang du lịch.

...

Mộng Tình Trang quả không hổ danh là đệ nhất trang, một cánh đồng bao la bát ngát đủ các loại hoa thực sự là làm người ta tinh thần rung động, đẹp mê lòng người.

Cho dù là người không có tế bào nghệ thuật như Trình Nhã Y cũng không khỏi cảm thán. Không biết phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể gây dựng nên trang viên hoa đẹp đến mức này. Thậm chí còn lẫn lộn nhiều trang viên khác trong Hoa Thành, trực tiếp trở thành nơi có địa vị ngang hàng với Bách Hoa Các, Tổ Nguyệt Đàn. Thật không dễ dàng.

Trình Nhã Y đứng dưới gốc cây anh đào, nhìn xung quanh tràn ngập những cánh hoa màu trắng hồng, trong lòng đột nhiên mềm mại. Loài hoa này thực sự đánh trúng tâm tư thiếu nữ, sắc thái mộng ảo như tiên cảnh, làm nàng không khỏi ảo tưởng mình là tiên nữ... Nếu như bên cạnh có thêm Kỷ Trà...

Trình Nhã Y bụm mắt, lại lộ ra hai tai đỏ như tôm luộc, vô cùng đáng yêu. Nhưng nghĩ nghĩ lại, nàng không khỏi ảo não. Kỷ Trà cái tên mặt lạnh không có tế bào lãng mạn kia, cho dù ở chỗ này cũng không thể nói được một câu tâm tình! Huống chi, người ta còn không thích nàng.

Trình Nhã Y lững thững bước trên nền hoa, tâm tư ngấm cảnh hoàn toàn không còn, trong lòng tràn ngập phiền muộn.

Hắn đang ở trên sa trường. Giờ này hắn đang làm gì? Xông pha giết địch? Hay vẫn đang thao luyện binh lính? Phương bắc mùa này rất nóng nực. Nàng nhắm mắt lại, có thể tưởng tượng cảnh hắn đứng dưới ánh nắng chói chang, từ trên đài cao chỉ huy binh sĩ dàn trận. Hắn uy phong lẫm liệt, dũng mãnh vô biên. Mặc dù hắn ít nói lại lạnh lùng, nhưng trong lòng binh sĩ, hắn là một thần thoại, một truyền thuyết, là vị tướng quân dẫn dắt bọn họ gặt hái thắng lợi trên chiến trường...

“Cô nương, xin hãy dừng bước.”

Trình Nhã Y đang miên man suy nghĩ, khẽ mỉm cười ngưỡng ngừng, lại bất ngờ bị một thanh âm đánh gãy mộng tưởng, kéo về hiện tại. Nàng có chút bực bội quay lại, rồi sững sờ tại chỗ.

Người kia là một vị công tử, khéo miệng mỉm cười yếu ớt, áo dài màu thiên lam đơn giản mà không mất quý giá, đầu đội ngọc quan nhẵn nhụi, thắt lưng mang ngọc, dung mạo tuấn nhã xuất trần, thoát nhìn phong độ chỉ có, quân tử như ngọc.

Nhưng khi thấy nàng quay đầu lại, hắn không còn duy trì vẻ quân tử như ngọc kia nữa, mà cũng giống nàng, sững sờ tại chỗ.

“Người... Tiêu Đồ?” Đây là Trình Nhã Y nói.

“Trình Nhã Y!” Đây là Tiêu Đồ nói.

Tha phương ngộ cố nhân, đại khái là tâm tình lúc này của hai người.

7. Chương 7: Chuyện Cũ Như Gió Thoảng

À, thực ra tác giả nhầm. Là cừu nhân, không phải cố nhân.

Ít nhất, trong trí nhớ của Trình Nhã Y thì là như vậy.

Hơn hai mươi năm trước, đương kim hoàng đế có một muội muội xinh đẹp như hoa, lại hiền lành lương thiện, diễm danh vang xa. Nàng ái mộ cho Trình tướng quân trẻ tuổi mà đã có một thân võ công cao cường, lập nhiều chiến công hiển hách. Hoàng đế cưng chiều muội muội, liền hạ chỉ tứ hôn cho nàng và Trình tướng quân. Trình Khải Dương trở thành phò mã.

Với vẻ đẹp dịu dàng và tấm lòng nhân hậu của mình, công chúa đã hoàn toàn chinh phục trái tim Trình tướng quân. Phu thê hai người ân ái ái ái, làm tiện sát biết bao nhiêu danh môn quý tộc. Sau đó, công chúa lần lượt sinh hạ ba đứa con cho Trình tướng quân, hai nam một nữ.

Không may sức khỏe công chúa suy yếu từ khi mang thai con gái út. Sinh hạ nàng xong, công chúa cũng mất máu nhiều mà chết. Trình Khải Dương tưởng niệm ái thê, đem hết sủng ái dành cho tiểu nữ nhi, lại không tái giá. Kinh thành biết bao nhiêu người vô cùng hâm mộ lại thương xót ố tình của hai người. Ngay cả đương kim hoàng đế cũng bị cảm động mà hoàn toàn đánh mất lòng nghi ngờ với Trình gia.

Trình Nhã Y tập ngàn vạn sủng ái ột thân. Đương triều Thái hậu cũng rất yêu mến ngoại tôn nữ này. Nhưng so với Trình gia, nàng lại không thường xuyên đến Hoàng cung. Tuy nhiên điều đó cũng không ảnh hưởng đến tình cảm của Thái hậu và hoàng đế dành cho ngoại tôn nữ. Năm nàng lên 5, đương kim hoàng đế có ý cho Trình Nhã Y vào học tập trong Hàn Lâm Viện cùng với các công chúa hoàng tử khác. Đối với một tiểu thư quan lại, đó là muôn vàn ân sủng. Nhưng nếu là Trình Nhã Y lại có vẻ rất bình thường.

Đương kim hoàng đế có tất cả năm hoàng tử, người lớn nhất hơn Trình Nhã Y 13 tuổi, cùng lứa với Trình Cảnh. Nhỏ nhất cũng lớn hơn nàng 2 tuổi. Tứ hoàng tử Tần Úy Trang, tên tự Tiêu Đồ, lớn hơn nàng 5 tuổi. Năm đó cũng học chung trong Hàn Lâm Viện.

Xét cho cùng, Trình Nhã Y cùng Tần Úy Trang còn là biểu huynh muội.

Nhưng hai người này là oan gia từ nhỏ. Mỗi lần gặp nhau là chỉ có cãi cọ vang trời, đến mức Thái phó đại nhân cũng phải nhức đầu với hai tiểu tử tông này.

Mà căn nguyên của mối thù giữa hai người là vì... cả hai không vừa mắt nhau. Đầu thân phận tôn quý, một là hoàng tử đương triều, một là tiểu thư tướng gia, nữ nhi của công chúa, cháu gái đương kim hoàng thượng cùng thái hậu. Mặc dù Tần Úy Trang là hoàng tử, nhưng không được sủng ái bằng Trình Nhã Y. Nếu kéo nhau đến trước mặt hoàng thượng cáo trạng, có khi Tần Úy Trang sẽ bị mắng ột trận vì lòng dạ hẹp hòi, không biết nhường nhịn muội muội...

Chính vì thế, Tần Úy Trang không quen nhìn Trình Nhã Y ở trước mặt mình là một bộ dạng điêu ngoa bá đạo, trước mặt phụ hoàng lại dịu ngoan như tiểu thư khuê các thứ thiệt. Trình Nhã Y cũng không vừa mắt Tần Úy Trang suốt ngày phụng phịu lại cực kì kiêu ngạo, cả ngày lấy cái danh hoàng tử để áp chế mình.

Hai người có lẽ là bất tự không hợp, cho nên cứ gặp nhau là nhất định phải có tia lửa văng tóe lên.

“Sao ngươi lại ở đây?” Trình Nhã Y nhíu mày, hơi mất hứng nói.

“Hừ, lời này phải là ta hỏi mới đúng!” Tần Úy Trang lập tức hiện nguyên hình, kiêu ngạo nâng cằm hừ lạnh một tiếng.

“Phi... còn làm bộ như công tử. Ta xem cho dù ngươi có sấm sủa cỡ nào thì vẫn là một tên kiêu ngạo ương ngạnh mà thôi!” Trình Nhã Y bĩu môi nói.

Không biết tại sao, nàng cùng Tần Úy Trang đặc biệt không hợp nhau, mỗi lần gặp hần, nàng không nhận được muốn khiêu khích vài câu. Khác hẳn với những người khác. Ân, Kỷ Trà là ngoại lệ.

“Ngươi... Xú nữ nhân! Đồ dã man, cho dù có ăn mặc trang điểm như vậy cũng không dấu được bản chất chua ngoa đanh đá của ngươi!” Tần Úy Trang giận đỏ mặt.

Thực ra, này không phải là bản ý của hần.

Năm đó, khi Trình Nhã Y chưa ra đời, công chúa An Bình vẫn còn mang thai, Tần Úy Trang vẫn là một đứa bé ngây thơ non nớt. Tần Úy Trang rất yêu thích công chúa An Bình, bởi vì vị cô cô này của hần không chỉ xinh đẹp cao quý mà còn thông tuệ bác học, dạy cho hần rất nhiều thứ. Thậm chí thời gian Tần Úy Trang ở lại trong Trình phủ còn dài hơn ở trong cung, làm ấu phi của hần phần nào không thôi.

Năm đó, hần nhìn thấy bụng An Bình công chúa dần dần to ra, vô cùng tò mò. Cô cô mỉm cười nói với hần, đây là muội muội của hần. Sau này hần phải quan tâm chăm sóc uội muội, hần phải xứng đáng là một ca ca tốt.

Tần Úy Trang rất chờ mong muội muội xuất thế. Hần nghĩ, nếu là con gái của cô cô, chắc chắn sẽ xinh đẹp thông minh như cô cô. Hần rất thích muội muội như vậy. Thậm chí còn có ý tưởng chờ muội muội lớn một chút, hần sẽ cưới nàng làm vương phi của hần.

Tần Úy Trang không có muội muội ruột thịt. Hần chỉ có một hoàng tỷ là trưởng công chúa Trường Nhạc. Trong ấn tượng của hần, công chúa Trường Nhạc nghiêm khắc lạnh lùng, dung mạo lại không xuất chúng, lại không có bao nhiêu giao tình với hần. Cho nên hần rất chờ mong nữ nhi của cô cô ra đời.

Ai ngờ, ngày biểu muội sinh ra cũng là ngày cô cô qua đời.

Tần Úy Trang tuy nhỏ tuổi, nhưng là hoàng tử, hần vẫn hiểu “qua đời” nghĩa là gì. Hần nghe nói, cô cô vì khó sinh nên chết. Hần nghĩ, vì biểu muội sinh ra, cho nên cô cô mới chết.

Tần Úy Trang không tự giác nảy sinh cảm giác xa cách với biểu muội. Từ nay về sau, hần sẽ không được gặp cô cô, không được nghe cô cô kể chuyện...

Hần không đến Trình phủ nữa, cũng không gặp mặt Trình Nhã Y.

Cho tới khi hần đầy 10 tuổi, phụ hoàng tổ chức sinh nhật cho hần. Trình gia cũng sẽ xuất hiện.

Năm năm, lần đầu tiên hần gặp biểu muội Trình Nhã Y.

Khi thấy nàng, hần đã từng thất vọng. Nàng xác thực giống cô cô, nhưng không di truyền hết mỹ mạo của cô cô. Nàng xinh đẹp, nhưng không đặc biệt xuất chúng. Giữa một rừng thiên kim tiểu thư đủ mọi kiểu dáng, Trình Nhã Y chỉ có thể tính là trung thượng. Mặc dù khi đó nàng vẫn còn nhỏ tuổi.

Thấy nàng, hắn sẽ không tự giác nhớ đến cô cô. Thế nên hắn lạnh mặt với nàng, châm chọc khiêu khích nàng.

Ai ngờ, tiểu biểu muội của hắn cũng không phải tay vừa. Nhìn nhỏ nhắn yếu ớt, nhưng mồm miệng lại lạnh lợi lại độc địa, nói cho hắn tức giận không chỗ phát tiết. Sau đó, thấy nàng ở trước mặt phụ hoàng cùng hoàng nãi nãi nhu thuận dịu ngoan, lại lạnh lợi làm nũng, được phụ hoàng và hoàng nãi nãi sủng ái yêu thương, hắn cảm thấy tiểu nha đầu nhỏ tuổi nhưng rất có tâm kế, biết che dấu bộ mặt thật. Hắn lại càng không thích nàng.

Trình Nhã Y càng lớn, thanh danh càng không tốt. Lúc nào cũng có thể nghe nói nàng trốn khỏi phủ, trêu ghẹo công tử tiểu thư nhà nào, chọc phá chỗ nào, bày trò nơi nào... Một mình nàng lại có thể giảo tung cả kinh thành. Lại còn không thích mặc nữ trang, luôn mặc nam trang chui rúc khắp nơi. Tần Úy Trang cảm thấy Trình Nhã Y thật sự làm thất vọng cô cô. Ngày xưa cô cô cao quý đoan trang bao nhiêu, bây giờ Trình Nhã Y đồi bại thất tiết bấy nhiêu. Khó mà tin nổi nàng thật là con gái của cô cô.

Thế cho nên càng ngày, Tần Úy Trang càng không vừa mắt Trình Nhã Y. Chỉ cần chạm mặt, hắn nhất định sẽ không nhịn được phải châm chọc khiêu khích nàng. Nhưng kết cục vẫn luôn bị nàng làm cho tức chết.

Kỳ thực Tần Úy Trang vẫn không phát hiện, từ khi gặp Trình Nhã Y, hắn liền không tự chủ được vẫn luôn nhìn nàng, nghe ngóng tin tức của nàng. Trong kinh thành, Tứ hoàng tử Tần Úy Trang vẫn có tiếng là trầm tĩnh lạnh nhạt, rất có khí thế của bậc đế vương, là một ứng cử viên sáng giá cho ngôi vị hoàng đế. Nhưng trước mặt nàng, hắn luôn luôn không thể khống chế được cảm xúc của mình. Hắn sẽ bị vẻ mặt, lời nói, cử chỉ của nàng ảnh hưởng tới bản thân.

Nếu như không phải gần đây biểu ca Trình Nhai vẫn bóng gió ám chỉ hắn, sợ rằng hắn sẽ vẫn u mê như vậy cho tới hết đời.

Tần Úy Trang cũng không phải loại người cố chấp chỉ biết lừa mình dối người. Nếu như là thật, hắn sẽ chấp nhận, sẽ cố gắng. Chẳng qua nhiều năm như vậy, cô cô qua đời vẫn là nỗi đau trong lòng hắn. Nhiều người khuyên can hắn, nói thân thể cô cô đã sớm không tốt, nếu như không mang thai còn có khả năng sống thêm vài năm, nhưng cô cô vẫn quyết tâm sinh ra biểu muội. Biểu muội là do cô cô dùng sinh mệnh đổi lấy. Vì thế, kể cả phụ hoàng hoàng nãi nãi đều sủng ái biểu muội.

Nhưng nhiều năm thói quen đối xử với biểu muội như vậy, bảo hắn thay đổi ngay lập tức là rất khó khăn. Thậm chí hắn còn nghĩ, nếu như đột nhiên hắn tốt với nàng, có khi nào bị nàng nghi ngờ là thần kinh không bình thường hay ma quỷ phụ thân kêu đánh hay không? Có thể lắm chứ, biểu muội vẫn chưa bao giờ hòa nhã với hắn.

Bản thân Tần Úy Trang không nghĩ tới, nếu không phải trước kia lần đầu gặp mặt hắn đã châm chọc người ta, gặp mặt còn khinh thường lạnh mặt đối với người ta, ai rồi hơi đi đâu vô mồm với hắn? Người bình thường đều không có bị ngược cuồng!

Nghĩ thông suốt, Tần Úy Trang hắng giọng vài cái, không quan tâm Trình Nhã Y đang xoa thắt lưng phùng mang trợn má vì bị mắng “dã man điều ngoa”, chuẩn bị phản kích.

“Biểu muội, lần này gặp mặt cũng là hữu duyên, ta mang người đi ngắm hoa.”

Tần Úy Trang cơ mặt cứng ngắc, giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi như muốn ăn thịt người, khẩu khí cứng nhắc lại giống như thiên đại ban ân, mà nội dung lại... Ừm, rất khó bình luận.

Trình Nhã Y nhú mày, ánh mắt đề phòng nhìn Tần Úy Trang, âm thầm cân nhắc hắn đang có âm mưu gì. Xác thực nghe Tần Úy Trang nói như vậy, nàng như nhìn thấy quỷ giữa ban ngày. Nhưng xem xét kỹ lại thì thấy hắn nói chuyện không được tự nhiên, bộ dạng vẫn kiêu căng như vương bát đản, ngoại trừ hơi buồn cười tếu, còn lại vẫn giống như ngày xưa. Cho nên mới kết luận, Tần Úy Trang đang có âm mưu!

“Biểu ca cứ đùa, ta đây chẳng qua chỉ là dã man nữ nhân, làm sao hiểu được hái hoa bắt bướm.” Trình Nhã Y cười nhạt, phẩy tay nói.

“Người...!” Tần Úy Trang lập tức bị công phá “Đừng có được nước lấn tới! Bản hoàng tử mời người là phúc khí của người!”

“Hừ, tiểu nữ mệnh bạc không thừa nhận nổi, hoàng tử đại nhân vẫn là tìm người khác đi!”

Nghe Trình Nhã Y nói vậy, Tần Úy Trang không khỏi ngó ra.

8. Chương 8: Tử Hỏa Liên Hoa

Năm đó công chúa mang thai Trình Nhã Y, thân thể không được tốt lắm. Cho nên khi sinh ra, Trình Nhã Y đã không được khỏe mạnh như những đứa bé khác. Mọi người chỉ nhìn thấy Trình Nhã Y hoạt bát hồ nháo, nhưng không thấy được nhiều lúc nàng chỉ vì đứng phoir nặng lâu chút đã bệnh không dậy nổi. Ngay cả Tần Úy Trang cũng vậy, không tự giác quên mất thân thể nàng vốn ốm yếu, nhiều năm như vậy không nhường nhịn nàng chút nào.

Tần Úy Trang ánh mắt tối lại, cảm giác tội lỗi dâng lên trong lòng, mấp máy môi, muốn nói gì đó. Nhưng đột nhiên một nam tử ung dung đi tới khiến hắn không tự giác ngậm miệng lại.

- Ô, Tiêu Đồ? Người ở đây làm gì vậy? – Trình Cảnh vốn định đến gọi Trình Nhã Y đi xem hoa nở, lại bất ngờ thấy Tần Úy Trang. Xem ra hai người này lại đang cãi nhau, thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

- Cảnh biểu ca. – Tần Úy Trang không tự giác nhỏ giọng.

Từ nhỏ, hắn sợ nhất là hai biểu ca nhà cô cô. So với mấy hoàng huynh còn sợ hơn. Nhai biểu ca với Cảnh biểu ca thật sự cưng chiều Trình Nhã Y hết sức, không muốn nàng chịu chút ủy khuất nào, cho nên với người suốt ngày gây sự với Trình Nhã Y, hai vị biểu ca sẽ không hòa nhã với hắn. Mặc dù gặp mặt vẫn mỉm cười như gió xuân, sau lưng dạy dỗ hắn không ít. Hắn nhìn thấy hai vị biểu ca nhà cô cô cứ như chuột thấy mèo, càng ngày càng trầm trọng.

- Biểu ca muốn mời ta đi xem hoa! – Trình Nhã Y cười hì hì nhìn Trình Cảnh.

Trình Cảnh nhìn Tần Úy Trang, cười đến thâm ý, làm Tần Úy Trang cảm thấy lạnh sống lưng. Hắn vội vàng nói:

- Đúng vậy, ta cảm thấy bên kia hoa nở rất đẹp, muốn cho Nhã Nhi xem thử thôi mà.

- Vậy sao?

Trình Cảnh thản nhiên nói, sau đó gật gật đầu.

- Không tệ đâu, ta cũng đang định gọi Nhã Nhi đi xem. Vậy thì chúng ta cùng đi.

Trình Cảnh làm bộ không thấy ánh mắt ai oán của Tần Úy Trang, cười cười mang Trình Nhã Y theo.

Này Tiêu Đồ tiểu tử, đừng tưởng bọn họ không biết hắn đang nghĩ cái gì. Rõ ràng rất thích Nhã Nhi, nhưng mỗi lần gặp mặt lại phải cãi nhau với Nhã Nhi một trận. Cái này chắc là tâm tình “càng đánh càng yêu” của đám tiểu hài tử. Mà người này, rõ ràng trưởng thành rồi nhưng vẫn ngây thơ như vậy, khó trách cho dù thanh mai trúc mã, Nhã Nhi cũng không quan tâm tới hắn. Tự làm tự chịu!

Bây giờ Nhã Nhi đã có ý chung nhân, bọn họ tự nhiên vui mừng nhìn Tiêu Đồ đau khổ. Dù sao Kỷ Trà cũng tốt hơn Tiêu Đồ nhiều. Lấy tính cách của Kỷ Trà, nếu không phải là người hắn quan tâm hắn tuyệt đối sẽ không liếc nhìn một cái, Nhã Nhi sẽ hạnh phúc. Còn Tiêu Đồ thân là hoàng tử, không thể chỉ có Nhã Nhi một người, hắn phải dùng hôn nhân của mình để lấy cân bằng triều đình, mà nữ nhân đã gả vào hoàng gia có ai không như sói như hổ? Nhã Nhi đơn thuần thiện lương tuyệt đối sẽ bị khi dễ.

Nghĩ thế nào đi nữa, bọn họ vẫn đồng ý Kỷ Trà làm muội phụ. Tiêu Đồ sao? Lần này để cho hắn hết hi vọng đi. Ân, dĩ nhiên là phải dùng hết giá trị của hắn đã. Đừng trách huynh đệ bọn họ nhẫn tâm, vì muội muội yêu dấu cái gì cũng có thể đứng sang bên cạnh, đừng chắn đường!

...

Trình Cảnh mang Trình Nhã Y đi vào một gian phòng trang nhã, bày biện đơn giản nhưng cực kỳ đẹp mắt, vật phẩm trang trí cũng đều là những thứ đáng giá, thanh nhã ít có. Nhưng đây không phải là phòng tiếp

khách, bởi vì không có bất kỳ bàn ghế nào. Trình Nhã Y tò mò không biết vào đây làm gì, Trình Cảnh lại mang nạng đi tiếp về phía cửa. Hóa ra đây đơn thuần là lối vào mà thôi, còn phải tiếp tục đi hết hành lang.

Đi một lúc, Trình Nhã Y bước vào một căn phòng khác. Gian phòng lại càng đơn giản hơn căn phòng kia, ngoại trừ bốn bức tường không có thêm vật trang trí, nhưng cực kỳ rộng rãi trống trải. Giữa căn phòng là một hồ nước, núi giả xếp ven bờ không quy luật lại thật tự nhiên. Nóc nhà không dùng mái ngói bình thường mà dùng ngói lưu ly trong suốt, ánh nắng phản chiếu qua không chói chang mà tạo thành bảy sắc cầu vồng, chiếu rọi xuống hồ nước cực kỳ đẹp mắt. Bên dưới có vài con cá cảnh tung tăng bơi lội, hẳn nhiên không biết trong phòng có thêm vài người khách tới tui.

Nổi bật giữa hồ là năm búp hoa sen chưa nở, màu hồng nhạt rất đẹp mắt. Xung quanh hồ nước có đứng vài người khách quần áo đẹp đẽ quý giá, tò mò nhìn mấy búp sen, khe khẽ nói nhỏ, thoạt nhìn tư thái đoan trang, có vẻ không giống phú quý bình thường.

- Nhị ca, không phải chỉ là hoa sen bình thường thôi sao? – Trình Nhã Y nhìn mãi lại không thấy gì đặc biệt, tò mò hỏi.

- Ha ha, đặc biệt nhất còn chưa thấy được đâu. Theo hoa tượng nói, đúng ngày hôm nay hoa sen sẽ nở. – Trình Cảnh cười đáp.

- Nhìn hoa sen nở? – Trình Nhã Y ngạc nhiên, lần đầu tiên thấy hoa sen nở, nạng còn thật tò mò đâu. Nhưng có thể dễ dàng thấy được như vậy sao?

- Không kiến thức! – Bên cạnh không biết khi nào thì xuất hiện Tần Úy Trang nhỏ giọng nói thầm, bị Trình Nhã Y liếc xéo lập tức khụ khụ mấy tiếng, thông thả nói – Giống hoa sen này cực kỳ quý giá khó trồng, hoa tượng ở Mộng Tình Trang chăm sóc nhiều năm mới có mấy búp sen sắp nở này. Một trong những đặc điểm của nó là nở vào ban ngày, canh đúng giờ sẽ có thể nhìn hoa nở, đặc biệt còn có thể nguyện ước.

- Nguyện ước? – Trình Nhã Y lập tức hứng thú nhìn mấy búp sen màu hồng phấn, lại liếc nhìn Tần Úy Trang.

- Đây chính là Tử Hỏa Liên Hoa, trong truyền thuyết là một thiếu nữ cùng người yêu tự thiêu mà biến thành. Nếu có thể nhìn thấy hoa nở, đồng thời cầu nguyện trong lòng, điều ước sẽ thành hiện thực. – Tần Úy Trang ra vẻ nhàn nhạt đáp, kỳ thực trong lòng rất chờ mong. Nếu như... hắn và nàng, có thể sao?

- Thực sự sao? Chuyện như thế nào?

Thời đại này thiên kim tiểu thư đều hướng về kết duyên giữa tài tử giai nhân, Trình Nhã Y tự nhiên không khác. Nhất là cầu duyên, rất nhiều thiếu nữ đều thích truyền thuyết tình yêu xa xưa để cầu nguyện được một mối duyên lành.

- Ngày xưa có một thiếu gia nhà giàu anh tuấn tiêu sái phải lòng một hoa khôi thanh lâu. Dĩ nhiên gia tộc thiếu gia không cho phép thanh lâu nữ tử vào cửa, bắt thiếu gia phải cưới một tiểu thư môn đăng hộ đối. Bọn họ không chịu, thiếu gia mang nữ tử đi trốn, lại bị bắt về. Hai người không có cách nào khác, cuối cùng tự hỏa thiêu. Khi đó, thiếu gia ôm chặt nữ tử vào lòng, cho nên biến thành hoa sen, cánh hoa ôm ấp nhụy hoa giống như nam nhân ôm nữ tử.

Tần Úy Trang chậm rãi đáp. Nghe vậy, Trình Nhã Y thốn thức không thôi.

Kỳ thực Tần Úy Trang không kể hết câu chuyện. Vốn dĩ cô gái kia là tân nương xung hỉ cho thiếu gia từ khi còn nhỏ, nhưng mẹ thiếu gia ghét bỏ nàng gia cảnh nghèo nàn, nàng không giống thiếu phu nhân mà ngược lại như nha hoàn, phải làm lụng từ sáng tới tối. Sau đó hai người tình cờ gặp nhau, thiếu gia có ý muốn che chở cho nàng, mẹ thiếu gia sợ thiếu gia bị nàng dụ dỗ, liền bán nàng vào thanh lâu. Nàng lớn lên, trở thành hoa khôi, nhưng trong lòng vẫn chỉ có một người. Nghiệt duyên, hai người gặp lại nhau, lần nữa yêu nhau. Sau đó mới là đoạn Tần Úy Trang kể. Bởi vì một nữ nhân độc đoán chuyên quyền, tạo thành bi kịch của một đôi nam nữ.

Trình Nhã Y cảm thấy mình thật may mắn, sinh ra trong gia đình tướng môn, có phụ thân, có huynh trưởng yêu thương che chở, cuộc sống cầm y ngọc thực, chưa bao giờ chịu ủy khuất. Cho dù nàng có thích một người, phụ huynh nàng không phản đối mà âm thầm ủng hộ. Kỳ Trà xuất thân nghèo hèn, từng bước một đi tới hôm nay, kỳ thật ở địa vị cao nhưng nhiều môn phiệt khinh thường xuất thân của hắn. May mắn phụ

thân nàng không phải là người như vậy. Nàng có cuộc sống như vậy, nên cảm thấy đủ rồi. Cho dù tương lai Kỷ Trà không thích nàng, vẫn quyết tâm từ chối nàng, nàng cũng sẽ không oán không hờn, yên lặng chúc phúc cho hắn.

Chẳng qua, tương lai như thế nào, không ai biết trước được...

- Ô, hoa nở rồi, thật là nở!

- Thật kìa... Rất kì diệu!

Tiếng xôn xao vang lên kéo Trình Nhã Y trở về hiện thực. Nàng lập tức chăm chú nhìn vào búp sen trong hồ, nhìn thấy cánh hoa run rẩy xao động, muốn hoàn toàn mở ra.

Tử Hỏa Liên Hoa mặc dù nở chậm, nhưng bình thường có thể quan sát được, cho nên so với nhiều loài hoa khác nó nở nhanh hơn, đây cũng là điểm đặc biệt của nó. Thời gian so với người bình thường thì khá dài, nhưng bởi vì tâm trí đều tập trung vào hoa sen, không ai than thở nó nở chậm.

Dần dần, lớp cánh hoa đầu tiên mở ra, lớp cánh hoa bên trong màu sắc đậm hơn một chút... Từng cánh một bắt đầu bóc ra, phơi bày màu sắc óng ánh đẹp đẽ. Càng vào trong, màu sắc càng thâm, dần dần là màu tím uyển chuyển thần bí mê người. Đến cuối cùng, nụ hoa màu vàng óng như ánh nắng lấp lánh hiện ra, rung rinh khoe sắc, kiều ngạo xuất hiện trong mắt mọi người.

- Thật là đẹp!

Không biết ai than thở một câu, nhưng đồng thời nói ra tiếng lòng của mọi người. Đúng thế, thật đẹp, màu hoa từ hồng tới tím, nụ hoa vàng óng ánh, thoát nhìn cao quý mỹ lệ, cướp đoạt tất cả nhan sắc trên đời.

Trình Nhã Y ngẩn ngơ nhìn đóa hoa sen rung rinh, trong lòng chợt nghĩ, nếu bên người nàng là Kỷ Trà, hẳn cùng nàng ngắm hoa sen nở, thì nàng có chết cũng không hối hận.

Tần Úy Trang vụng trộm ngắm Trình Nhã Y, thấy ánh mắt hoảng hốt của nàng, trong lòng đột nhiên trống rỗng. Nàng đứng bên cạnh hắn, hắn lại cảm thấy nàng thật xa xôi. Cảm giác này, hắn thật không thích...

Trình Cảnh hơi thở dài. Tại sao một đám tiểu tử đều có mùa xuân, hắn vẫn không có a? Hắn chán cảnh cô đơn rồi, hắn cũng muốn được yêu a a a...

Mỗi người đều tự chìm vào suy nghĩ của mình, nhưng không ai chủ động đánh vỡ khoảng khắc thần kỳ này. Giữa hồ, đóa Tử Sắc Liên Hoa đang rung rinh vẩy cánh, phô bày sự mỹ lệ đến thánh khiết của nó.

9. Chương 9: Cưới Gả

Chơi đùa ở Hoa Thành một tháng, Trình Nhã Y liền cảm thấy không có tư vị. Thậm chí nhị ca và Tần Úy Trang mang nàng đi xem Tổ Nguyệt Đàn tuyển Hoa Thiên Chi Nữ, nàng đều không có hứng thú. Suốt cả buổi đều mơ mơ màng màng, chỉ nhớ người đoạt giải là một cô nương cực kỳ xinh đẹp, nghe đồn là ái nữ của thành chủ.

Trình Cảnh thấy tiểu muội suốt ngày buồn bã không vui, biết nàng lại nhớ đến người kia, cũng cảm thấy đau lòng. Đúng là nữ đại bất trung lưu, tiểu muội lớn rồi suốt ngày nghĩ tới người kia, không thêm quan tâm tới ca ca của nàng. Xem gặp lại hắn không cho người kia biết tay. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng đành mang tiểu muội trở về kinh thành.

Trở về kinh thành, Trình Nhã Y vẫn không hoạt bát hồ nháo như ngày xưa nữa, mà thích nhốt mình trong phòng. Trình gia phụ tử phát hoảng, tưởng nàng lại bệnh tương tư, kêu hết Thái y tới đại phu có tiếng trong kinh thành đến phủ xem bệnh, cuối cùng bị Trình Nhã Y phụng phịu đuổi ra khỏi cửa, mới yên tâm biết nữ nhi bảo bối khỏe mạnh, chẳng qua không có hứng thú lại hồ nháo.

Bị kinh hách lớn nhất có lẽ không phải là Trình gia phụ tử, mà là tiểu nha hoàn Phấn Đại.

- A? Cô nương nói gì Phấn Đại nghe không hiểu? – Phấn Đại ngơ ngác nhìn Trình Nhã Y, cứ nghĩ mình chưa già tai đã nghễnh ngãng.

- Người... Xú nha đầu này! – Trình Nhã Y đỏ hồng mặt, cảm tức trừng Phấn Đại. Nàng đã mặt dày nói một lần rồi, nha đầu này còn làm bộ không hiểu, rõ ràng là muốn nàng xấu mặt.

Vốn Trình Nhã Y cùng nha đầu Phấn Đại lớn lên bên nhau, Trình Nhã Y bản chất lại rất dễ gần, không có cái giá thiên kim tiểu thư, cho nên hai người cực kỳ thân thiết, bình thường đùa giỡn với nhau không ít lần.

Trình Nhã Y nghĩ nghĩ, đằng nào mà chẳng phải gả người, nàng còn sợ bị Phấn Đại chê cười sao? Hừ, đường đường tướng môn hổ nữ, chẳng qua là chút việc nhỏ, cần gì phải sợ hãi!

- Nghe cho kỹ, ta muốn học may áo choàng, người phải dạy ta, biết chưa? – Trình Nhã Y làm bộ nghiêm mặt, trầm trọng nói.

- Huh? Mùa hè may áo choàng cái gì? Cô nương không sao chứ? – Phấn Đại nghi ngờ.

Bước sang tháng 8, không khí đã bớt oi bức, nhưng vẫn còn khá nóng nực. Sắp tới trời chuyển sang thu, vẫn coi như mát mẻ. Ít ra phải ba bốn tháng nữa mới se lạnh, cho nên thời gian này có ai đi may áo choàng dùng trong mùa đông?

- Nhưng mà... – Trình Nhã Y cắn cắn môi, hai má đỏ bừng, nhỏ giọng nói – Còn một thời gian nữa hân sẽ khỏi hoàn, không phải là vừa vắn sao?

Nàng chỉ là tiểu nữ nhân, không có tuyệt thế mỹ mạo lại không phải bằng tuyết thông minh. Hân trên chiến trường lập hạ công lao, nàng có thể làm cho hân chỉ là ở nhà chờ đợi, lo liệu gia vụ, giữ vững hậu phương bình yên chờ hân trở về. Không biết tương lai có thể thực sự thành “hậu phương” cho hân hay không, nhưng nàng quyết định, nhất định phải cho hân biết tâm ý của nàng. Chẳng sợ hân sẽ ghét bỏ nàng yếu đuối nhu nhược, ghét bỏ nàng tùy hứng làm bậy, ghét bỏ nàng không hàm súc rụt rè. Nếu không thử, nàng sợ tương lai sẽ hối hận.

Trình Nhã Y nàng muốn dừng cảm một lần, tùy hứng một lần!

Phấn Đại nghe cô nương nhà mình nói vậy, hơi ngẩn ra.

Nói thật, nàng không tán thành Kỷ Trà làm cô gia. Người kia rất lạnh, đơn thuần nhìn ánh mắt hân thôi, nàng đã cảm thấy cả người lạnh lẽo như ở trong băng thiên tuyết địa. Nàng chỉ sợ cô nương nhiệt tình quá mức sẽ bị thương tâm. Nhưng nhìn ánh mắt hạnh phúc tràn đầy hi vọng của cô nương, nàng lại không dám nói thật. Ai... thôi, chuyện của cô nương không phải nàng có thể quản. Thấy cô nương hạnh phúc là được rồi. Tương lai nếu có gì bất trắc, cho dù liều mạng nàng cũng phải đòi lại công bằng cho cô nương. Phấn Đại âm thầm thề trong lòng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Trình Nhã Y vẫn chuyên tâm vào việc may áo choàng, không biết bên ngoài đã truyền đầy tin đồn về nàng...

Tháng 11, gió lạnh ủa về, mùa đông vừa kéo đến. Kỷ phó tướng mang quân dẹp loạn phương bắc, cuối cùng thắng lợi trở về. Man tộc bắc phương phản loạn, tự lập thành Hân Vương, đòi ba thành trì phương bắc cùng đại thảo nguyên làm quốc thổ. Kỷ phó tướng dùng mãnh vô song, tự nhập địch thổ, lấy thủ cấp Hân Vương cùng mười ba tướng quân dưới trướng. Man tộc như rắn mất đầu, phương quân đại loạn. Phương bắc được bảo toàn, man tộc mười lăm tiểu tộc trưởng quy hàng, còn lại man tộc nhân đều bị xử tử.

Lần này khỏi hoàn về kinh, Hoàng đế long tâm đại duyệt, phân phó bá quan tự mình nghênh tiếp, có thể thấy vô cùng trọng thị Kỷ Trà. Bực này vinh dự, xuyên suốt vương triều chỉ có ba vị khai quốc tướng quân được nhận.

Nhất thời, Kỷ Trà trở thành nhân vật phong vân nổi bật nhất kinh đô. Rất nhiều thế gia môn phiệt đều cân nhắc muốn hân làm rể hiền, rất nhiều danh môn khuê tú coi hân là như ý lang quân, còn có nhiều công tử thiếu gia muốn kết giao bằng hữu. Tương lai tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, lại nhiều thêm một thế lực cần phải cân nhắc mượn sức.

Trong lúc kinh đô đang nhiệt liệt sôi trào, một tin tức ngang trời xuất hiện làm mọi người choáng váng, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Nghe đồn, Hoàng thượng muốn tứ hôn cho Kỷ Trà. Hoàng thất công chúa chỉ có một vị, đã sớm gả ra ngoài. Vậy thì có lẽ chỉ có mấy vị quận chúa. Đến tuổi kết hôn thì thực ra có một vị, là Minh Lan quận chúa, ái

nữ của Hoài Vương, rất được sủng ái, cũng được Hoàng đế coi trọng. Rất có khả năng Hoàng đế muốn gả Minh Lan quận chúa cho Kỷ Trà.

Dĩ nhiên, nam tài nữ mạo, cực kỳ xứng đôi. Hoài Vương lại thuộc phái trung lập, không có kết giao với hoàng tử nào, rất ít quan tâm tới triều chính. Hoàng đế đây là muốn Kỷ Trà cũng bảo trì trung lập, không định để hoàng tử nào mượn sức được hắn. Tin đồn vừa xuất hiện đã khiến ấy vị hoàng tử đứng ngồi không yên.

Đối với Trình Nhã Y, tin tức này không khác nào sét đánh ngang tai.

...

- Cô nương cô nương, ngài phải bình tĩnh. – Phấn Đại quýnh lên, không ngừng lẩm bẩm, chuyển quanh người Trình Nhã Y.

Nhìn Phấn Đại cẩn thận lại quan tâm mình như vậy, Trình Nhã Y hơi ngừng lại động tác, cười cười nhìn nàng. Nhưng trong lòng đau đớn cỡ nào, chỉ có nàng mới biết.

Nhiều ngày như vậy, nàng vẫn ở trong tiểu viện, không bước chân ra khỏi nhà, chăm chú hoàn thành áo choàng vì tặng hắn. Nàng không thông thạo nữ công, cầm kim may nhỏ nhỏ trong tay liên tục đâm vào ngón tay mình, bây giờ cả hai bàn tay nàng đều băng bó kín mít. Nàng nhìn bàn tay, không khỏi thở dài. Vốn thiên kim tiểu thư đều có bàn tay trắng nõn nà, tay nàng lại đầy vết kim châm như vậy, chỉ sợ hắn sẽ ghét bỏ nàng...

Nhưng trời không phụ lòng người. Nàng phá hủy nhiều vải như vậy, rốt cục cũng làm ra một cái áo choàng có thể coi được. Vải màu xanh đen, thật thích hợp với khí chất của hắn. Trên cổ áo gắn một chuỗi lông cáo màu xám, có thể ủ cổ ấm áp. Trên vạt áo dùng kim tuyến tú kim thêu chiết quế, thoát nhìn hào phóng tiêu sái, lại không mất trầm ổn nội liễm. Thật ra kỹ thuật thêu của nàng không được tốt lắm, nhưng bởi vì rất cẩn thận, cũng đã luyện qua vô số lần, cho nên không đến mức khó coi, dù sao vẫn có thể nhập mắt.

Nhưng so với Minh Lan quận chúa, áo choàng của nàng lại thô tục không chịu nổi.

Minh Lan quận chúa là nổi danh khuê tú, dòi dôi cao quý, lại hiểu tri thức biết lễ nghĩa, đặc biệt là một tay thêu thùa, sống động như thật, Thái hậu còn từng khen ngợi qua. Ai có được một bức thêu từ tay Minh Lan quận chúa đều vô cùng hãnh diện. Không giống như nàng, từ nhỏ đã không yêu thích cái gì nữ hồng, cho nên đến bây giờ vẫn không có chút tài năng hãnh diện nào. Nếu không phải mẫu thân nàng là công chúa hoàng gia, nàng được hoàng thượng và thái hậu sủng ái, có lẽ đã trở thành trò cười cho cả kinh thành.

Trình Nhã Y mân mê, không tự giác liếc nhìn áo choàng treo trên giá. Có lẽ... chiếc áo này sẽ vĩnh viễn không được tặng người...

Nàng mất một thời gian mới hạ quyết tâm, chờ hắn trở về sẽ thổ lộ tâm ý. Thật buồn cười, hắn vinh quang trở về, lại biến thành tân tú trong kinh, được hoàng thượng ưu ái chỉ hôn. Người hắn sắp cưới không chỉ dòng dõi cao quý, còn xinh đẹp hiền thực, là tình nhân trong mộng của biết bao vương tôn công tử. Hai người thật xứng đôi, ngay cả nàng cũng không thể không thừa nhận. Hắn tài giỏi như vậy, nên xứng với nữ tử cũng tài giỏi không kém. Minh Lan quận chúa sẽ là một thê tử tốt, có thể giúp hắn càng thêm mạnh mẽ. Nàng chỉ là cỏ dại ven đường, không thể so sánh cùng hoa mẫu đơn cao quý, làm sao có thể đứng bên cạnh hắn? Buồn cười trước kia nàng còn hi vọng hảo huyền. Hèn gì hắn không thích nàng, vẫn không hòa nhã với nàng. Đối xử tốt với nàng chỉ vì phụ thân mong muốn. Tới cùng, là nàng không xứng với hắn...

Thấy Trình Nhã Y càng ngày càng buồn bã, Phấn Đại không nhìn được cũng rầu rĩ theo, đồng thời trong lòng nổi giận khó kìm nén.

Ngày xưa cô nương nhà nàng hoạt bát sáng sủa cỡ nào, việc gì cũng không cần phiền não, vô tư sống, thích làm gì thì làm. Nhưng từ khi gặp được Kỷ Trà, cô nương hoàn toàn thay đổi. Mặc dù vẫn thiên chân hồn nhiên, lại thêm một phần hi vọng mơ mộng. Nàng biết, cô nương yêu thầm Kỷ Trà. Còn Kỷ Trà, có lẽ không quan tâm nhiều tới cô nương. Nàng gặp hắn rất ít, lại chỉ đứng từ xa nhìn, cho nên không khỏi có chút chủ quan đánh giá. Nhưng lúc nào nàng cũng chỉ thấy hắn lạnh như băng, luôn im lặng. Cô nương mà thật gả cho hắn, không phải bị buồn chết? Như vậy còn không tính, ai ngờ vừa thắng trận trở về, hắn đã vội vàng đính hôn với cái gì quận chúa, không thêm quan tâm tới cô nương. Bạc tình, phụ nghĩa! Rõ ràng

cô nương không cần nghỉ tới hần tốt lắm! Cần gì phải buồn bã đau thương? Thấy cô nương buồn, nàng cũng buồn. Nhất định nàng phải cho Kỷ Trà một trận!

Trình Nhã Y không biết, giờ phút này nàng âm thầm đau thương, lại cũng có người giống như nàng, một đêm không ngủ.

10. Chương 10: Kết Thúc

- Cô nương, đêm khuya rồi, nên đi nghỉ sớm thôi.

Phấn Đại nhìn sắc trời đã muộn, lại thấy Trình Nhã Y ngẩn người nhìn áo choàng trên giá, không nhận được nhắc nhở. Nhưng nói vài lần, Trình Nhã Y vẫn không phản ứng. Phấn Đại hơi thở dài, cất cao giọng:

- Cô nương, cô nương!

- Hả? A? Cái gì? – Trình Nhã Y giật nảy mình, ngơ ngác nhìn quanh.

- Cô nương, nên đi nghỉ thôi. – Phấn Đại thở dài nói.

Trình Nhã Y nhìn thoáng qua cửa sổ, một cành cây nhỏ khẽ rung rinh, ngoài trời tối đen như mực. Nàng thoáng chần chờ, nhìn Phấn Đại nói:

- Được rồi, người đi nghỉ đi.

- Cô nương, để Phấn Đại thổi nến cho ngài.

- Không cần, ta sẽ nghỉ sau. – Trình Nhã Y lắc đầu. Không thay đổi được quyết định của nàng, Phấn Đại hơi mím môi, đóng cửa lui ra ngoài.

Trình Nhã Y ngồi bên ngọn nến, lại xuất thần.

Nói thật, tin đồn gì đó nàng cũng không tin. Tỉnh táo lại, nàng suy nghĩ đó chẳng qua chỉ là tin đồn thôi, chưa nghe Kỷ Trà thừa nhận, nàng tuyệt đối sẽ không hết hi vọng. Huống hồ thánh chỉ còn chưa hạ, nàng vẫn còn cơ hội.

Nhưng từ sâu dưới đáy lòng lại có một thanh âm nói với nàng, đừng tự lừa mình dối người nữa. Kém một đạo thánh chỉ, nhưng nếu hoàng thượng đã thừa nhận thì không chạy thoát được. Kỷ Trà sắp cưới người khác rồi...

Nàng biết hết thấy kiên cường đều chỉ là giả tạo. Nếu hần thực sự cưới người khác, có lẽ nàng sẽ không thể chịu đựng được. Không biết từ lúc nào, trong lòng nàng chỉ có hần, lúc nào cũng nhớ đến hần, làm việc gì cũng sẽ suy nghĩ hần... Nàng trúng độc, một loại độc tên là Kỷ Trà...

Tiếng cửa gỗ cọt kẹt vang lên. Trình Nhã Y lơ đãng, không để ý đến nó. Mùa đông về, cửa sổ bị gió thổi nên mới phát ra tiếng động, có gì đáng chú ý.

Nhưng đột nhiên trái tim nàng đập thật mạnh, cảm giác như có ai đó đang nhìn nàng làm nàng bỗng chốc hoang mang. Đêm hôm khuya khoắt, là ai dám đột nhập Trình phủ?

Trình Nhã Y bất an cắn cắn môi, làm bộ lơ đãng liếc nhìn cửa sổ. Nếu như thực sự có người đêm khuya đột nhập được vào phủ, nhất định là võ công rất cao. Phủ tướng quân đâu phải trò đùa. Nàng phải suy nghĩ kỹ, nếu không sẽ rước họa vào thân mất.

Trình Nhã Y đứng dậy, thông thả đi về phía cửa sổ. Nàng chậm rãi mở cửa, lại đột nhiên thấy một bóng đen nhoáng qua.

Chưa kịp đợi nàng hét toáng lên, một bàn tay đã nhanh nhẹn ngăn miệng nàng, thanh âm trầm thấp quen thuộc vang lên bên tai:

- Là ta đây. Đừng gọi.

Thoáng chốc, máu dồn lên mặt, làm hai má nàng đỏ bừng, cả người run rẩy, suýt chút nữa ngã vào lòng hắn. Hắn đang đứng bên cạnh nàng, người nàng ngày nhớ đêm mong đang ở bên cạnh nàng. Gần trong gang tấc.

Thấy Trình Nhã Y đã bình tĩnh trở lại, Kỷ Trà nhẹ thở dài, buông nàng ra. Lúc này hai người mới phát hiện tư thế của bọn họ thật ái muội. Một tay hắn vòng qua eo nàng, giữ vững thân thể nàng ngã vào lòng hắn, hắn hô hấp gần sát bên tai nàng, làm gò má nàng càng thêm ửng đỏ.

Trình Nhã Y rất muốn giữ tư thế này, nhưng lo ngại hắn nghĩ lầm nàng không biết liêm sỉ, liền nhỏ giọng nhắc nhở. Kỷ Trà ngại người nam nữ có khác, sợ nàng khó chịu liền lập tức buông ra.

- Người... Người đến đây làm gì?

Trình Nhã Y vui mừng khi nhìn thấy hắn, lại nhớ ra đây là khuê phòng của nàng, không khỏi xấu hổ hỏi. Lần trước rõ ràng hắn nói nàng đừng đến tìm hắn, bây giờ lại là chính hắn tới đây, rốt cục có ý gì?

- Tới thăm bằng hữu.

Kỷ Trà không được tự nhiên đáp lời. Đáng tiếc lúc này đầu óc Trình Nhã Y rất hỗn loạn, không nhận thấy cảm xúc của hắn.

- Không phải lần trước người nói ta đừng đến tìm người sao? – Nghe hắn nói nàng là bằng hữu, Trình Nhã Y nửa buồn nửa vui, không nhận được ai oán nhìn hắn.

Kỷ Trà mân mê, ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng, đến mức nàng tưởng như mình sắp chết chìm trong đôi mắt sâu thẳm không đáy đó, hắn mới nhẹ giọng đáp:

- Nàng là nữ tử, đêm khuya không thích hợp xuất môn.

Hắn... hắn đang quan tâm tới nàng sao? Trình Nhã Y càng đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu. Nhưng không khí ái muội giữa bọn họ không kéo dài được bao lâu, sắc mặt Trình Nhã Y lại trở nên tái nhợt. Bởi vì nàng nhớ đến lời đồn đãi trong kinh thành.

Lúc này Kỷ Trà rất tự nhiên ngồi kéo ghế ngồi xuống, yên lặng nhìn nàng. Nàng rất muốn chất vấn hắn, hắn đã không thích nàng, lại lập công lớn, sắp làm quận mã, sao hắn còn đến trêu chọc nàng, cho nàng hi vọng? Đúng thế, nàng thích hắn, nàng yêu hắn, nhưng nàng không chấp nhận làm thiếp! Nếu như muốn nàng làm thiếp, nàng thà chết còn hơn!

Thấy vẻ mặt nàng càng lúc càng không đúng, Kỷ Trà không nhận được thấp giọng hỏi:

- Người làm sao?

- Người... Có phải... Hoàng thượng sắp tứ hôn cho người? – Chung quy không nhận được, Trình Nhã Y nhắm mắt hỏi.

- Đúng vậy. – Kỷ Trà không dấu diếm, lập tức đáp lời.

Trình Nhã Y miễn cưỡng cười cười. Nàng sớm nên biết... Chẳng qua vẫn tự lừa mình dối người. Lời hoàng thượng, có ai dám đồn bậy?

- Người... người sẽ cưới nàng sao? – Đây mới là lời nàng muốn hỏi nhất. Chỉ cần hắn lắc đầu, hay ít nhất không đáp lời, nàng sẽ có hi vọng, nàng còn có hi vọng...

- Ừm.

Một thanh âm vang lên, đánh nát tất cả ảo tưởng của nàng.

Sắc mặt Trình Nhã Y tái nhợt, không còn chút máu. Nàng lão đảo lùi ra sau mấy bước, nước mắt không khống chế tràn mi mà ra. Dung mạo nàng không tính diễm lệ, nhưng xinh đẹp hồn nhiên, thiên chân hoạt bát, thích nhất cười đùa, làm lòng người ấm áp. Mà lúc này trên đây nước mắt, lại mảnh mai yếu ớt khiến người ta xót thương. Người bình thường còn thế, huống hồ là Kỷ Trà.

Hắn không nhận được, hắn không muốn nhận nữa. Bao nhiêu năm qua, hắn chờ đợi lâu lắm rồi. Hắn vẫn luôn đứng phía sau nhìn nàng, càng chờ đợi lại càng khát khao, muốn che chở yêu thương nàng cả đời. Mà

nay, nguyện vọng sắp thành hiện thực. Nàng sắp quang minh chính đại trở thành của hắn. Nhưng bây giờ nàng lại khóc, tại sao lại khóc?

Kỷ Trà đột ngột đứng dậy, vươn tay kéo nàng vào lòng, ôm chặt nàng. Nhưng Trình Nhã Y không chịu, giãy dụa lợi hại, còn không ngừng đánh hắn, không ngừng khóc. Kỷ Trà mặc cho nàng đánh, nhưng vòng tay vẫn vững chắc như núi.

- Người buông ta ra! Buông ta ra! Ta không thích người nữa, tuyệt đối không thích người nữa đâu!

Trình Nhã Y vừa khóc kêu vừa đánh vào ngực hắn. Nàng nói nàng không thích hắn, giống như một con dao sắc bén rạch nát trái tim hắn. Sao có thể? Chờ đến lúc này, nàng lại còn nói không thích hắn? Cho dù như vậy, hắn cũng sẽ không buông tay.

- Kỷ Trà, ta hận người!

Trình Nhã Y không thoát khỏi vòng tay hắn, cuối cùng điên cuồng nói.

Kỷ Trà vẫn yên lặng, không biện bạch, không giải thích, mặc kệ cho nàng phát tiết, cho dù lời nói của nàng từng chút một xé nát trái tim hắn.

Khóc một lúc lâu, Trình Nhã Y mới yên lặng xuống, không buồn ngẩng đầu lên nhìn Kỷ Trà.

- Kỷ Trà, người là hỗn đản! Người chết tiệt!

Đột nhiên, Trình Nhã Y nghiêng răng nghiêng lợi nói, lợi dụng Kỷ Trà thất thần, giơ chân lên đá một phát vào bụng hắn. Sau đó chính nàng ôm chân khóc rống, hỗn đản, ăn cái gì mà người cứng như đá, làm hại nàng đau chân, chết tiệt Kỷ Trà!

- Không sao chứ? – Kỷ Trà thấy vậy, thoáng vội vàng hỏi, còn ngồi xổm xuống xem chân nàng.

- Hỗn đản! Người cút về đi! Đi cưới cái gì quận chúa của người đi!

Trình Nhã Y không thèm để ý đến hắn, lại đá một phát vào tay hắn, chỉ vào cửa sổ.

Kỷ Trà hơi nhíu mày, ánh mắt nguy hiểm nhìn nàng. Trình Nhã Y rút cổ, xú nam nhân, trừng cái gì mà trừng? Là hắn xin lỗi nàng trước! Nghĩ vậy, Trình Nhã Y cố lấy can đảm ưỡn ngực, làm động tác đuổi người.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một lúc, cuối cùng Kỷ Trà bại trận, trầm giọng hỏi:

- Cái gì quận chúa?

Hừ! Còn làm bộ! Trình Nhã Y cố nén đau đớn, tức giận liếc Kỷ Trà một cái.

- Bây giờ Kỷ đại tướng quân lập công lớn, hoàng thượng tứ hôn cho ngài cùng Minh Lan quận chúa, nam tài nữ mạo xuất chúng một đôi, cả kinh thành đang chúc mừng hai vị đâu.

Hừ, nàng mới không cần Kỷ Trà! Hỗn đản hỗn đản hỗn đản, vì cái gì nàng phải ngày nhớ đêm mong hắn lâu như vậy, mà hắn không thèm quan tâm tới nàng, cho nàng hi vọng lại tự tay đập nát hi vọng đó? Nàng Trình Nhã Y mới không tiện như vậy! Trên đời này nam nhân tốt còn nhiều, việc gì phải cố chấp với Kỷ Trà!

- Ta không có. – Kỷ Trà đột nhiên nói, thanh âm vẫn lạnh lùng, nhưng nghe kỹ sẽ thấy thái độ của hắn mềm mại hơn bao giờ hết. Đáng tiếc Trình Nhã Y vừa thất vọng vừa phẫn nộ, cho nên không có nhận ra.

- Kỷ đại nhân không cần nói dối. Coi như ta ngu ngốc, tự mình đa tình một hồi. – Trình Nhã Y không thèm nhìn hắn.

- Ta nói ta không có! – Kỷ Trà cất cao giọng, vươn tay kéo nàng vào lòng.

Trình Nhã Y giãy dụa không chịu, nhưng nữ nhân sao có thể so với nam nhân, đành phải bị hắn kéo lại.

- Ta không có cưới Minh Lan quận chúa. – Kỷ Trà ghé vào tai nàng nói.

- Người... – Trình Nhã Y lúc này mới bình tĩnh, sững sờ nhìn hắn – Nhưng kinh đô người đều nói hoàng thượng tứ hôn...

- Là người. – Kỷ Trà tiếp lời – Ta muốn cưới là người.

Trình Nhã Y hoàn toàn ngây người, không biết nên làm thế nào mới tốt. Đột nhiên thất tình, lại đột nhiên nghe hắn nói muốn cưới mình, tâm tình phức tạp có thể nghĩ.

- Sao... sao lại như vậy? – Nàng hoàn toàn bối rối, không hiểu chuyện này như thế nào.

Kỷ Trà thở dài một hơi, lần đầu tiên trong đời nói nhiều chữ như vậy. Nhưng vì người đó là nàng, cho nên hắn mới chấp nhận.

Kỷ Trà vốn là phó tướng, bộ hạ dưới trướng Trình tướng quân, mặc dù địa vị cao, nhưng muốn cưới ái nữ của Trình tướng quân vẫn không đủ. Lần này xuất chinh, có Trình tướng quân duy trì, hắn được phép trở thành thống soái. Hắn biết, đây là cơ hội lập công. Nếu quét sạch phản loạn thành công, hắn sẽ chiếm được hoàng thượng ưu ái, quyền chức tăng mạnh. Có như vậy, hắn mới xứng đôi với nàng. Nhưng khi hoàn trở về, hắn lại nghe thấy tin tức tứ hoàng tử muốn cưới nàng làm chính phi, hắn lại hoảng loạn. Hắn là ai, làm sao so được với hoàng tử. Vì thế, khi hoàng thượng nói sẽ ban thưởng một thứ hắn muốn, hắn xin hoàng thượng tứ hôn. Mà tứ hôn cho ai, chỉ có hắn và hoàng thượng biết, vì thế mới có chuyện kinh đô đoán già đoán non, hại nàng hiểu lầm một hồi.

- Cái gì? Tiêu Đồ muốn cưới ta làm chính phi? – Trình Nhã Y ngạc nhiên, nàng không biết chuyện như vậy nha.

Thực tế, từ sau khi ở Hoa Thành gặp Tiêu Đồ trở về, Tiêu Đồ đã dâng tấu chương muốn cưới nàng làm chính phi, chẳng qua hoàng thượng chưa chuẩn tấu. Chủ yếu là vì Trình gia phụ tử ở giữa làm khó dễ, lại còn thế cục triều đình đang rất lộn xộn, hoàng thượng vẫn ồm ồm không nói gì. Nhưng tin đồn thì đã mọc cánh bay khắp ngõ ngách kinh thành. Phấn Đại vì không muốn Trình Nhã Y suy nghĩ nhiều nên dấu kín. Ai ngờ khiến Kỷ Trà hoảng loạn, lại làm ra chuyện hiểu lầm như vậy.

Nhưng cuối cùng lại toàn thành cho hai người bọn họ, xem như giai đại vui mừng.

- Hừ, vậy người không chịu nói sớm! Làm hại ta hiểu nhầm lâu như vậy, còn... – Nhớ đến cảnh mình khóc nức nở trong ngực hắn, Trình Nhã Y không nhịn được đỏ mặt, oán trách nói.

- Ta sợ người cũng thích tứ hoàng tử. – Kỷ Trà đáp. Nàng cùng Tiêu Đồ là thanh mai trúc mã, tự nhiên tình cảm sâu. Nếu như nàng cũng có ý với tứ hoàng tử, hắn sẽ bị từ chối ngay lập tức. Hắn không muốn như vậy, cho dù nàng không thích hắn, hắn cũng sẽ cướp nàng đến bên người. Chỉ cần có nàng ở bên cạnh là đủ.

- Ai thích cái tên ương ngạnh đó chứ! – Nhắc đến liền làm nàng bực mình! Vì hắn mà chậm trễ thời gian!

- Ừm, không thích là tốt rồi.

Trình Nhã Y im lặng một lúc, liếc nhìn Kỷ Trà, lại thấy hắn ánh mắt dịu dàng nhìn mình, không nhịn được đỏ mặt. Nghĩ nghĩ, nàng liền to gan đi đến gần hắn, rúc vào lòng hắn.

- Kỷ Trà, người nói người thích ai nha?

- ...

- Nói đi, nói thôi.

- Người.

- Ai nha, làm chi tiết kiệm lời vậy nha...

- Ta thích Trình Nhã Y.

- ...

- Ta thích Nhã Nhi.

...

Đêm càng sâu, gió lạnh gào thét. Mà trong một khuê phòng nào đó, ánh nến sáng ngời, thấp thoáng hai bóng người bên nhau ấm áp.

11. Chương 11: Phiên Ngoại 1: Bái Đường Thành Thân

Hoàng Đế hạ chỉ, Trình gia tiểu thư Trình Nhã Y tú ngoại tuệ trung, hiền lương thực đức, cùng Kỷ tướng quân trời sinh một đôi. Nay ban cho hôn ước, theo hẹn thành thân.

Thánh chỉ ban xuống, cả kinh thành ồ lên.

Nay Kỷ Trà được phong làm nhất phẩm tướng quân, tay cầm ba mươi vạn binh mã, cùng Trình tướng quân tạo thành Đại Tần Song Tướng, uy vọng cực cao. Bây giờ ái nữ của Trình tướng quân lại gả cho Kỷ tướng quân, hai nhà liên thủ, thật đúng là thế lực to lớn khiến người ta sợ hãi. Chẳng nhẽ hoàng thượng không lo lắng sao? Tự nhiên là không, bởi vì hai nhà cùng hoàng thượng có một minh ước rõ ràng, chẳng qua nội dung là gì thì chỉ có người trong cuộc mới biết.

Qua năm mới, Trình gia tiểu thư xuất giá, gả cho Kỷ tướng quân, nhất thời khiến cho biết bao phương tâm thiếu nữ tan nát. Kỷ tướng quân tuổi trẻ quyền cao chức trọng, dung mạo hết sức tuấn tú, là tình nhân trong mộng của biết bao danh môn khuê tú. Nhưng giờ này hắn cưới vợ rồi, lại còn môn đăng hộ đối như vậy, bao nhiêu người đành nuốt hận trong lòng mà không dám nói gì.

Nhưng mặc kệ cho người khác nói gì, giờ phút này Trình gia không khí vui mừng, Kỷ phủ cũng có sức sống không ít, không còn lạnh lùng trống vắng như ngày xưa nữa.

Từ sáng sớm, Trình Nhã Y đã thức dậy. Bình thường giờ này nếu ai gọi nàng dậy nàng nhất định sẽ ghi hận, nhưng hôm nay là ngày nàng gả cho hắn, làm sao có thể qua loa. Chọc Phấn Đại liên tiếp cười đến ái muội, Trình Nhã Y chỉ đỏ mặt liên tục trừng Phấn Đại.

- Ai, nữ nhi gả ra ngoài, trong phủ còn ai hiếu kính lão nhân gia...

Trình Khải Dương ai oán đứng trong phòng nhìn Trình Nhã Y vui rạo rực để một đám nha đầu vây quanh trang điểm trang điểm, bôi tóc bôi tóc. Phía sau hai huynh đệ thật sự không nhìn được, lớn gan nói:

- Cha, còn có chúng ta đâu.

- Hừ, liên xú tiểu tử các ngươi, lớn to đầu còn chưa chịu cưới vợ sinh con, muốn tức chết lão tử sao? Nam nhân thô chân thô tay, biết cái gì mà hiếu kính lão tử? – Trình Khải Dương thở phì phì nói.

- Không phải là không muốn cưới, tại vì chưa đến lúc thôi. – Trình Nhai nhỏ giọng phản bác, lại bị Trình Khải Dương trừng cho ngậm miệng, không dám nói gì.

- Cha, để dành tinh lực chốc lát làm khó dễ Kỷ Trà a. Chính Kỷ tiểu tử muốn cướp đi tiểu muội của chúng ta! – Trình Cảnh ồn ào.

- Này xú tiểu tử, cũng dám im lặng cướp đi nữ nhi bảo bối của ta! – Nhắc đến Kỷ Trà, Trình Khải Dương không nhịn được nghiêng răng nói.

Khuê nữ bảo bối yêu thương mười sáu năm trời, dùng một cái bị Kỷ Trà dùng thánh chỉ cướp đi rồi, thậm chí trước đó không hề rằng một lời, Trình Khải Dương tức giận cũng phải. Mà hai huynh trưởng luyến muội thành si cũng chung mối hận, kịch liệt khuyến khích lão cha ra mặt làm khó dễ tân lang. Nhất định không thể để tiểu tử kia dễ dàng mang tiểu muội về nhà.

- Hừ! Các ngươi dám bắt nạt hắn, coi chừng ta không về nhà lại mặt! – Trình Nhã Y không nhìn được ba người kia ở trước mặt nàng thỏa thuận khi dễ tương lai tương phu, rốt cục nổi giận lên tiếng.

- Ai u, đại cô nương, ngồi yên lặng một chút, son bị lem ra rồi. – Ma ma trang điểm không nhịn được nhắc nhở.

Trình gia phụ tử bị bảo bối đe dọa, thoáng chốc cứng ngắc, sau đó u oán nhìn nhau.

- Hic hic hic, có tương phu đã quên cha... – Trình Khải Dương che mặt.

- Có tương phu đã quên huynh... – Hai huynh trưởng đồng thời hát đệm.

- Cái gì nha? Đây là ngày vui của ta, mọi người làm gì như khóc tang vậy? – Trình Nhã Y thật sự không nhịn được nữa.

- Ấy dà, ngày vui nha ngày vui nha, nhắc đến tang làm gì cho xui! – Người chăm sóc dâu vội vàng nhắc nhở. Cuối cùng, không nhận được là Phấn Đại, ôm bụng cười vắng lên.

Trình Nhã Y mặt ngoài nói vậy, kỳ thực trong lòng cũng không tha. Phụ huynh đối đãi với nàng thế nào, yêu thương nàng ra sao, nàng đều ghi nhớ. Có lẽ trên đời này, ngoài Kỷ Trà và phụ huynh nàng, không còn ai đối xử với nàng tốt như vậy. Nàng thật sự rất may mắn, có cha có huynh yêu thương, lại tìm được người nguyện sủng ái che chở nàng suốt đời, thật lòng yêu nàng. Sinh ra trên đời này là điều may mắn nhất nàng có. Nhân sinh như vậy còn cầu gì hơn.

Khắp phủ treo đèn kết hoa, chữ hỉ đỏ tươi dán khắp các cánh cửa, mọi người hân hoan vui mừng, tiếng pháo nổ ùng ùng rộn rã...

Trang điểm thay hỉ phục xong, tiếng kèn rộn rã vang lên, người đón dâu chạy vào sân gọi to:

- Kiệu hoa tới, tân nương nhập kiệu!

Trình Nhã Y được Trình Khải Dương đỡ ra, vây quanh là nha hoàn bà mối, cuối cùng là hai vị huynh trưởng. Đoàn người nhanh chóng bước ra ngoài đón kiệu hoa.

Kỷ Trà ngồi trên lưng ngựa, màu áo đỏ tươi làm khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn của hắn trở nên nhu hòa. Nhìn thấy thiếu nữ mặc giá y đỏ tươi, đầu đội khăn phượng chậm rãi bước đến gần, ánh mắt tràn ngập ấm áp dịu dàng. Chưa đợi đoàn người đi ra ngoài sân, Kỷ Trà đã xuống ngựa. Mọi người ồ lên, tân lang xuống ngựa đón dâu là chưa từng có, nhưng nay Kỷ Trà dám làm vậy, có thể thấy hắn trân trọng tân nương biết bao nhiêu.

Thấy Kỷ Trà xuống ngựa, sắc mặt Trình Khải Dương đẹp hơn một chút. Người săn sóc dâu đỡ Trình Nhã Y lên kiệu, đưa cho nàng một quả táo. Mọi việc xong xuôi, Trình gia phụ tử liếc nhìn Kỷ Trà, lại thấy hắn vẻ mặt nhu hòa nhìn theo Trình Nhã Y.

- Tiểu tử, ta giao ái nữ cho ngươi, nếu nàng chịu một chút ủy khuất, ta nhất định sẽ phá tan Kỷ phủ! – Trình Khải Dương âm trầm đe dọa.

- Tiểu muội chịu một chút ủy khuất, đừng trách chúng ta thủ hạ không留情. – Trình huynh đệ tửm tím cười.

- Tuân mệnh nhạc phụ, tuân mệnh hai vị cữu cữu. – Kỷ Trà hơi cúi người, cung kính đáp. Trình gia phụ tử lúc này mới hài lòng gật đầu, lại giật mình nghe hắn nói – Kỷ Trà kiếp này hứa chỉ yêu mình nàng, chỉ có nàng một người, tuyệt không nạp thiếp, vĩnh viễn bao dung, che chở nàng, không để nàng chịu một chút ủy khuất.

Thề không nạp thiếp, vĩnh viễn yêu nàng!

Trình Khải Dương nghe vậy, hốc mắt hơi đỏ lên.

Năm đó, hắn đã từng hứa hẹn như vậy với nàng. Cho dù nàng cách thế đã lâu, hắn vẫn tuân thủ lời hứa, ở vậy nuôi ba đứa con khôn lớn.

- Tốt tốt. Ta yên tâm rồi. – Trình Khải Dương gật đầu, vỗ vai Kỷ Trà. Trình gia huynh đệ hơi liếc nhìn hắn, ánh mắt tán thưởng.

Cứ như vậy, tiểu muội sẽ hạnh phúc. Kỷ Trà, là một người nam nhân tốt.

Rời Trình phủ, kiệu hoa dạo một vòng quanh kinh thành. Tiếng kèn nhạc vui mừng hấp dẫn ánh mắt mọi người. Dân chúng ào ra đường xem rước dâu, trẻ con thi nhau đoạt kẹo cưới.

Đi đến Kỷ phủ, kiệu hoa dừng lại. Người săn sóc dâu đỡ tân nương vào bái đường.

Mặc dù cách một lớp khăn che, Trình Nhã Y vẫn cảm nhận được ánh mắt hắn luôn nhìn nàng, tràn đầy dịu dàng yêu thương. Nàng không nhận được đồ mặt, thẹn thùng cúi đầu.

Chờ lâu như vậy, rốt cục như nguyện gả cho hắn.

Chờ lâu như vậy, rốt cục như nguyện cưới được nàng.

Bước vào lễ đường, hoàn thành tam bái, từ nay trở đi, bọn họ là vợ chồng.

Vĩnh không phân cách, đầu bạc răng long.

12. Chương 12: Phiên Ngoại 2: Tình Sơ Khai

Kỷ Trà nguyên quán là người Diệc Thành, ở phương bắc. Thật ra gia cảnh hắn bản hàn, nơi hắn ở chỉ là một xóm nhỏ gần Diệc Thành. Năm hắn lên năm, Man tộc cướp bóc đến thôn nhà hắn, lại giết chết không ít người trong thôn, trong đó có cha mẹ hắn. Hắn thành trẻ mồ côi.

Hắn còn có người họ hàng ở trong Diệc Thành, là em họ của cha hắn. Tiểu thúc vốn cũng không phải người ác độc gì, nhưng cưới phải thê tử keo kiệt dữ dằn, thấy nhà hắn nghèo nàn lại bị cướp bóc, cha mẹ đều chết hết, rất không muốn thu lưu hắn. Hắn còn nhỏ tuổi, không biết làm việc kiếm tiền, thu nuôi hắn chẳng khác nào nuôi một thứ vô dụng. Nhưng lại sợ hàng xóm láng giềng nói bậy, cho nên cần rảnh nhận hắn về nhà.

Dĩ nhiên, tiểu thúc không chịu cho hắn ăn không ngồi rồi. Năm tuổi, Kỷ Trà làm hết việc trong nhà, nấu cơm rửa bát tối quét tước nhà cửa, giặt giũ quần áo, chặt củi. Hắn không làm tốt, nhất định sẽ bị đánh một trận còn bị bỏ đói. Nhưng hắn chỉ mới năm tuổi, thân thể nhỏ gầy ốm yếu, làm sao chịu được lao động nặng nhọc như vậy? Tiểu thúc ghét bỏ hắn vô dụng, đánh đập liên tục. Cuối cùng thân thể hắn không chịu nổi mà sinh bệnh. Đúng thời gian đó, tiểu thúc có việc xa nhà, tiểu thúc ngại mời đại phu tốn tiền, liền xưng với bên ngoài là hắn chết bệnh, quẩn hắn bằng một cái chiếu rách, vứt ở bãi tha ma ngoài thành.

Có lẽ là hắn phúc lớn mạng lớn, sinh bệnh lại bị bỏ đói nhưng vẫn kéo dài mấy ngày chưa chết. Một lão giả đầu tóc bạc trắng đi ngang qua bãi tha ma thấy hắn nhỏ như vậy nhưng tâm tính kiên cường hiếm thấy, liền nhận hắn làm đệ tử, mang về Đoạn Trường Cốc. Quả nhiên lão nhân nhìn không sai, mặc dù ốm yếu nhưng cốt cách thanh kỳ, tâm tính lại cứng cỏi hiếm thấy, không đến mười năm, hắn đã học hết bản sự của lão nhân, có thể xuống núi. Lão nhân biết hắn vẫn nung nấu ý định báo thù cho cha mẹ. Nhưng Man tộc gồm hàng chục bộ tộc hợp thành, tại phân tán trải rộng, biết năm đó ai đến tiểu thôn cướp bóc mà báo thù? Một mình hắn làm sao có thể diệt được Man tộc? Lão nhân liền khuyên hắn nhập ngũ, tương lai nhất định sẽ có cơ hội.

Kỷ Trà theo lời sư phụ, gia nhập quân đội. Ban đầu, hắn chỉ là một tiểu binh, nhưng bộ dạng anh tuấn võ công cao cường lại luôn lạnh như băng, khiến cho không ít người chú ý. Xong pha vài trận, hắn anh dũng giết địch, đạt được khen ngợi, thăng quan nhanh chóng. Mới 17 tuổi đã là đô úy, khiến không ít người đỏ mắt ghen tị.

Dĩ nhiên, những kẻ có bối cảnh tự mình là siêu phàm, bắt đầu gây khó dễ với hắn.

Kỷ Trà tính cách ngay thẳng, lạnh lùng ít nói, thật dễ dàng đắc tội với người. Mà điển hình căm ghét hắn là Chu Thăng, một người dung mạo coi như tuần tú, võ công không thấp, nhập ngũ được bốn năm, so với Kỷ Trà chỉ mới một năm thì Chu Thăng được xem là lão binh, có không ít tiểu đệ xung quanh. Lại nghe nói, hắn có một ông cậu là ngũ phẩm giáo úy, chức vụ không cao không thấp, nhưng cũng đủ cho hắn làm bậy. Kỷ Trà anh tuấn hơn Chu Thăng, võ công cao hơn Chu Thăng, làm người lại có vẻ lạnh lùng khốc khốc, so với Chu Thăng thì được nhiều tiểu binh sùng bái hơn, chẳng qua bọn họ không dám tiếp cận mà chỉ đứng từ xa thần tượng. Chu Thăng ghen tị với Kỷ Trà, muốn dạy dỗ Kỷ Trà một trận để cho hắn biết ai mới là lão đại ở trong quân.

Thế là Chu Thăng tụ tập một đám tiểu binh tới khiêu khích châm chọc Kỷ Trà, dụ hắn ra một chỗ vắng người, bức Kỷ Trà nóng nảy đánh bọn họ. Lại gọi người tới báo Kỷ Trà vi phạm quân quy, đánh binh lính trong quân. Mặc dù Kỷ Trà uy vọng không nhỏ, nhưng chung quy là không có quyền thế, so với Chu Thăng yếu thế rất nhiều. Kế sách của Chu Thăng không ỉn, lại có thể nhục nhã được Kỷ Trà. Lúc đó, lại không ai đứng ra làm chứng cho Kỷ Trà hay lên tiếng bảo vệ hắn, ai cũng sợ đắc tội Chu Thăng.

Đúng lúc mọi người cam chịu trừng phạt Kỷ Trà, ngay cả bản thân hắn cũng lạnh lùng không lên tiếng, một thanh âm trong vắt vang lên, làm mọi người đều sửng sốt.

- Hừ, rõ ràng là mấy người kia khiêu khích trước! Các người đều mù mắt sao?

Từ sau lùm cây, một tiểu cô nương nhảy ra. Nàng thoạt nhìn mới 12, 13 tuổi, khuôn mặt tròn tròn, làn da trắng nõn, hai má hồng hồng như một quả táo chín ngon miệng, đôi mắt đen láy linh động, đôi môi nhỏ nhắn giận dữ chu lên. Nàng mặc y phục rất gọn gàng, không có nhiều trang sức quý giá, mái tóc đen cột bằng dây lụa gọn gàng. Đáng yêu đầy sức sống, sạch sẽ thuần khiết như tinh linh. Một thoáng đó, hình bóng nàng vĩnh viễn in trong lòng hắn, muốn quên lại không thể quên được.

- U, nhà ai tiểu nương tử? Nhìn một cái, thực đáng yêu xinh đẹp a! Tiểu nương tử, đi theo ca ca có kẹo ăn...

Chu Thăng nhìn thấy tiểu cô nương, ánh mắt sáng rực. Mọi người lập tức giật mình tỉnh lại, đáng tiếc nhìn cô nương kia. Chu Thăng là một tên biến thái, thích nhất tiểu cô nương ở tuổi này, non nớt tươi mới, không quá nhỏ lại còn chưa thành thực. Không biết bao nhiêu tiểu cô nương vô quyền vô thế bị hắn đùa chết, nay tiểu cô nương chỉ sợ không thoát khỏi tay hắn.

Tiểu cô nương nghe Chu Thăng nói vậy, giận dữ trừng hắn một phát. Lại không thèm quan tâm tới Chu Thăng, lườm gã quân trưởng.

- Quân quy của các người là vậy sao? Hắn đánh người là tự vệ, không phải cố ý nên không vi phạm quân quy, các người lại còn nghe lời của một bên mà xử phạt hắn!

- Tiểu nương tử đừng ngây thơ như vậy, có quyền thế mới là đại nhân. Ai bảo tên tiểu tử này vô thân vô cố? – Chu Thăng không đợi quân trưởng đáp lời đã lên tiếng, ánh mắt dâm tà đánh giá tiểu cô nương.

Tiểu cô nương lại không thèm quan tâm tới hắn, đi đến bên người Kỷ Trà, quan tâm nhìn hắn.

- Người không sao chứ?

Kỷ Trà lẳng lặng nhìn nàng, trong lòng hơi động. Bao nhiêu năm qua, chưa từng có ai hỏi hắn một câu như vậy. Ở nhà nữ nhân kia, hắn chỉ nhận hết đau khổ, hàng xóm láng giềng lại không nói một câu quan tâm. Trong cốc, sư phụ chỉ dạy hắn võ công, cho hắn nơi ăn chốn ở, nhưng không nói chuyện nhiều với hắn. Vào quân, hắn lạnh lùng ít nói nên không người làm bạn, lại thấy hắn võ công cao cường, thường xuyên cho hắn làm xung phong chịu chết chứ không quan tâm hắn một câu. Chỉ đơn giản thấy ánh mắt trong suốt của nàng, một câu quan tâm thân thiết, khiến hắn suýt nữa không kiềm chế được ôm nàng vào lòng.

- Hắn võ công cao cường, cho dù đánh mười người cũng không có việc gì. – Không biết ai đó bĩu môi nói một câu.

- Cho dù giỏi võ tới đâu, hắn cũng là người! – Tiểu cô nương liếc nhìn người kia, lạnh lùng nói.

- U, tiểu nương tử hảo uy phong. – Chu Thăng thấy tiểu cô nương không thèm để ý đến hắn, rất cực không nhịn được lên tiếng, ra hiệu cho đám huynh đệ chuẩn bị bắt lấy tiểu cô nương.

- Các người muốn làm gì? – Tiểu cô nương thấy mấy người vẻ mặt cười dữ tợn đến gần nàng, lập tức hoảng hốt trốn đến bên cạnh Kỷ Trà.

Đôi mắt vẫn luôn bình tĩnh vô ba của hắn rốt cục có gợn sóng. Hắn giận dữ, những kẻ này cũng dám có ý đồ với nàng! Bọn họ nhục nhã hắn, hãm hại hắn, hắn nhận! Nhưng cũng dám có ý tưởng xấu xa với nàng, không thể tha thứ!

Kỷ Trà vừa bảo vệ tiểu cô nương, vừa đón đánh đám người Chu Thăng. Mặc dù hắn dũng mãnh vô song, nhưng hai đám khó địch nổi bốn tay, lại còn phải che chở không làm nàng bị thương, cuối cùng bị một tên bắt được sơ hở, hung hăng trúng một chưởng. Kỷ Trà ôm lấy nàng, dùng thân thể làm đệm lưng, té xuống đất, nôn ra một búng máu.

- Người không sao chứ? – Tiểu cô nương hoảng hốt thấy Kỷ Trà trúng chiêu, vội vàng ôm lấy hắn.

- Kỷ Trà, đừng có nhúng tay vào việc người khác! Không thì đừng trách ta Chu Thăng độc ác! – Chu Thăng cười dữ tợn.

Kỷ Trà chùi vết máu, đứng dậy, lạnh lùng nhìn Chu Thăng. Đôi mắt âm trầm như địa ngục, tối đen không thấy đáy khiến Chu Thăng đột nhiên rùng mình sợ hãi. Hoảng hốt một chút, Chu Thăng mới tỉnh lại, giận dữ thấy mình bị Kỷ Trà dọa sợ, không khỏi đỏ bừng mặt.

- Xú tiểu tử, đừng trách Chu gia ta! Có trách thì trách người xen vào việc người khác!

Nói xong, lại muốn gọi người vây đánh Kỷ Trà. Tiểu cô nương vội vàng chắn trước mặt Kỷ Trà, hét lớn:

- Các người dám! Không được đụng vào hần!

- Tiểu nương tử tránh ra, lát nữa Chu gia sẽ cho người dục tiên dục tử! – Chu Thăng cười dâm đãng.

Chưa kịp đợi hần làm gì, một tiếng quát to đầy uy nghiêm vang lên.

- Ổn ào cái gì?

Mọi người quay đầu lại nhìn người vừa xuất hiện. Chỉ thấy một nam nhân trung niên vóc người cao lớn, không phải rất vạm vỡ nhưng lại tràn ngập uy hiếp, ánh mắt lạnh lùng như đao, tướng mạo anh tuấn uy vũ, trên ngược mặc áo giáp tinh xảo mà gọn gàng, khí thế uy nghiêm oai hùng, chỉ cần liếc mắt một cái cũng đủ khiến người tâm sinh kính sợ.

Không cần nói cũng biết, khí thế này, y phục này, chỉ có tướng quân mới có được.

- Tham kiến tướng quân!

Mọi người đồng loạt quỳ xuống, hành binh lễ.

- Cha! – Tiểu cô nương thấy nam nhân xuất hiện, vui mừng buông ra Kỷ Trà, nhảy đến gần nam nhân.

Nghe tiểu cô nương gọi, mọi người không khỏi đổ mồ hôi lạnh, nhất là đám người Chu Thăng, cảm thấy cổ đều mát mát. Dám đùa giỡn ái nữ của tướng quân, chết chắc rồi!

- Nhã Nhi, người lại không ngoan chạy loạn rồi! – Trình Khải Dương yêu thương đón nàng, sủng nịch trách cứ.

- Ở một chỗ buồn lắm, ta đi dạo chơi thôi mà. – Trình Nhã Y bữu môi làm nũng.

Ánh mắt Kỷ Trà dõi theo bóng lưng Trình Nhã Y, trong lòng hơi hụt hẫng.

Hóa ra, nàng là nữ nhi của tướng quân. Thiên kim tiểu thư, quý nữ thế gia... Thân phận nàng cao quý như vậy, tâm địa lại thiện lương trong sáng như vậy... Hần có tư cách gì ở bên cạnh nàng? Chẳng nhẽ, cuộc đời này chỉ có thể dõi theo bóng hình nàng?

Không, hần không cam lòng. Nhất định có một ngày, hần sẽ có tư cách đứng bên cạnh nàng, yêu thương che chở cho nàng.

Trái tim thiếu niên lần đầu tiên ném ngọt ngào, lần đầu tiên hụt hẫng, cũng là lần đầu tiên dấy lên khát vọng.

Năm đó, hần 17 tuổi, nàng 13 tuổi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-phan-to-hong-noi-duyen>